

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

KEMPENZONEN | DE STILSTAANDE FASE | DERBY VAN CASABLANCA
THOMAS SALENBIEN | VOETBAL IN MALTA | BERINGEN FC

COLOFON

CATENACCIO 3 | OKTOBER 2019

Verantwoordelijke uitgever
vzw Eskabee 1935
Van Gervenstraat 18, bus 103
9120 Beveren

Redactie
Robin Beck, Sander Bral, Nick Claeskens,
Filip Janssens, Michiel Hoorens, Steven Verhamme,
Nico Dierickx, Gino Van Looy, Steve Abrams

Corrector
Steffen Peelmans
(detaaldokter.be)

Lay-out
Koen De Vuyst

Contact
www.catenaccio-magazine.com
info@catenaccio-magazine.com

 instagram.com/catenacciomagazine

 facebook.com/Catenacciomagazine

CATENACCIO

INHOUD | OKTOBER 2019

04 | ENTOURAGE

20 | DE STILSTAANDE FASE

36 | WAT EEN DERBY LIJDEN KAN

50 | PUNTEN PAKKEN

66 | OP ZOEK NAAR ZICHZELF

80 | CLUB ZOALS HET LEVEN ZELF

ROBIN BECK

NICK CLAESKENS

ENTOURAGE

KEMPENZONEN

ENTOURAGE

In februari 2009 speelde Patrick Goots zijn laatste wedstrijd in het Belgische nationale voetbal. Grote prijzen pakte hij niet, Rode Duivel werd hij niet, zelfs een buitenlands avontuur kwam er niet van. Zijn populariteit is na een decennium 'inactiviteit' echter nog maar weinig geslonken. Heel zijn bijzondere loopbaan lang werd de spits gevolgd door zijn eigen, unieke fanclub. De rasechte Kempenaar is dan ook een man die zijn prioriteiten kent: *“Voetbal is van veel minder belang dan de vriendschap die ik heb mogen ervaren tijdens mijn hele loopbaan.”* Catenaccio Magazine trok naar Dessel en ging op bezoek bij de Kempenzonen, de steun en toeverlaat van 's lands bekendste cultvoetballer met de fenomenale rechter, Patje Boem Boem.

DE GENESE

Dessel, een groene parel in de Kempen. Op een zomerse dinsdagavond slinger ik me een weg door de landelijke wegen naar het dorp van nog geen 10.000 inwoners, dat ondanks haar geringe grootte toch wel naam en faam heeft opgebouwd. De pittoreske dorpskern deed in het verleden bijvoorbeeld dienst voor de opnames van 'Van Vlees en Bloed' en wordt jaarlijks overspoeld door meer dan 100.000 *metalfans* uit alle windstreken, die iedere juni afzakken naar de Graspop Metalmeeting. Bioloog/journalist Dirk Draulans woont er, net als vijfvoudig wereldkampioen motorcross Joël Smets. Tegenwoordig is zelfs burgemeester en voormalige Vlaams Parlementvoorzitter (voor de volle 24 dagen!) Kris Van Dijck, een beetje tegen wil en dank na een drank- en prostitutieschandaal, er kortstondig een bv geworden, die de rollercoaster van de roem aan den lijve heeft mogen ondervinden.

De échte ster van het dorp vinden we vandaag terug in zijn natuurlijke habitat. De Kleine Boeretang, een pracht van een weg met een pracht van een naam, leidt ons naar het epicentrum van het voetbal in de gemeente. De groen-witten van Dessel Sport zijn er gevestigd, de plaatselijke trots die intussen al 52 jaar lang onafgebroken in de nationale afdelingen actief is. Momenteel speelt de club in 1ste Amateur,

maar in het verleden waren er ook succesvolle periodes een niveautje hoger. Dessel Sport mag dan wel de eerste club zijn van Patrick Goots, de club waar hij bovendien ook doorbrak in het eerste elftal, het is niet de échte thuishaven van de gouden rechtersvoet. Die thuishaven ligt immers een 200-tal meter verder - redelijk goed verstopt, want ik rij er pardoes voorbij - bij een hobbelig inhammetje dat leidt naar het hoofdveld van FC Kempenzonen. Aan de kantine heten de Kempenzonen ons van harte welkom: Patrick en jongere broer Guy Goots, Bart Coertjens, Chris Hannes, Steven Damen, Peter Hens en Geert Goolenaerts. Vrienden voor het leven, met voetbal als rode draad.

“Mij konden ze alleen straffen door mij niet naar de voetbal te laten gaan”, vertelt Patrick. De liefde voor het voetbal is de broers Goots dan ook met de paplepel ingegeven. Vader richtte in 1969 FC Kempenzonen op, een liefhebbersclub die tot op de dag van vandaag uitkomt in het Arbeidersvoetbal Kempen. Tijdens zijn hele loopbaan bleef de vriendenclub uit de bossen van Dessel een constante voor Goots, die ook trainer is van de ploeg. *“Vroeger was het hier gewoon een zandplein met een barak om zich om te kleden”,* herinneren de mannen zich, maar vandaag zitten we hier toch in één van de betere accommodaties die ik me bij een liefhebbersploeg kan herinneren.

"Iedereen hierbinnen is van Dessel, behalve Peter, die woont in Balen, maar heeft hier vroeger ook lang gewoond." Het was Peter die als enige van de bende ooit samenspeelde met Patrick bij een club, bij het beloftenelftal van Dessel Sport, toen hij net terugkwam van Lierse. Twee jaar lang werd Goots aan de junioren van de Pallieters uitgeleend. Hij werd er al bestempeld als de nieuwe doelpuntenmachine op het Lisp, maar zover kwam het niet: *"In mijn laatste seizoen speelde ik met Lierse op Dessel. Het werd 6-1 en ik scoorde een hatrick. Bij Dessel wisten ze toen dat ze me niet zomaar voor een appel en een ei moesten laten gaan, dus ik keerde terug naar de heimat."* Die heimat is zoals gezegd inderdaad een belangrijke plek in de loopbaan van de spits. Hij speelde er zijn hele jeugdopleiding en debuteerde in het eerste elftal. Onder speler-trainer Rene Desaeyere bloeide hij bovendien volledig open als topschutter in Bevordering. Maar veel verder dan dat gaat de liefde met de club nu ook niet. *"Met Dessel Sport hebben we niet zoveel,"* legt Patrick uit, *"maar je ziet natuurlijk van hieruit hun velden liggen, dus vergeten zal ik ze niet gauw doen."*

De Kempenzonen, het zijn mannen met een apart en zeer innemend karakter. Recht voor de raap, met dat kruidig accent, waaraan ik in sommige passages kop noch staart krijg, brengen ze de ene anekdote na de andere op tafel. Vriendschap, plezier en zich thuis voelen bij een club, dat is het hoogste goed van de Kempenzonen en daar hield Goots doorheen zijn loopbaan ongelooflijk veel rekening mee. Toen hij in 1986 opteerde om andere oorden op te zoeken, stond Patrick voor het eerst voor een keuze tussen verschillende clubs. De eerste, KVC Westerlo, kwam met een zakelijk en lucratief voorstel. *"Maar het gevoel zat niet goed."* De tweede, SK Lommel, bracht zelfs geen voorstel op tafel: *"Uren zaten we gezellig te praten over van alles en nog wat, tot ik op den duur toch wel eens gepolst heb naar het concrete voorstel. In mijn hoofd had ik al getekend, ook al was het bod uiteindelijk niet van dezelfde orde als dat van Westerlo."* En zo belandde het jonge talent in Limburg, waar de kiemen voor Goots' persoonlijke fanclub ontstonden. *"Chris is mijn oudste actieve fan, die bolde toen al regelmatig naar Lommel."* Lommel bleek de juiste keuze voor de aanvaller, die steeds makkelijker de weg naar doel begon te vinden. Op de laatste

speeldag van zijn eerste seizoen werden de groen-witten kampioen in Derde Klasse ... tegen Westerlo.

KEUZE VAN HET VERSTAND

Nadat Goots vice-topschutter was geworden in het allereerste seizoen van de Lommelse Sportkring in Tweede Nationale, kreeg de spits *an offer he couldn't refuse*. *"Heeft er iemand interesse om deze spullen aan te doen voor de fotoshoot?"* Ik zie de fotograaf al gibberen, daarin gevolgd door mijn gastheren, wanneer ik op de proppen kom met de paars-witte authentieke Beerschotsjaal en baret die ik heb kunnen bemachtigen. Nee, zover krijgen we zoals verwacht de Kempenzonen niet, bijna uitsluitend Antwerpsupporters die minstens tweewekelijks de Great Old gaan bejubelen op de Bosuil. *"Van kinds af ben ik al fan van Antwerp, ik heb thuis een poëzieboek liggen dat dit kan bevestigen. Mijn vader plakte er een foto in van Alfred Riedl (Belgisch topschutter bij Antwerp in 1975) en schreef zijn wens erbij dat ik ooit voor mijn favoriete team zou mogen spelen."* Goots kon natuurlijk zijn kans om op het hoogste niveau te mogen spelen niet laten liggen. En bovendien betekende het de opstart van zijn persoonlijke fanclub: *"In onze eerste oefenmatch op het veld van Heultje stonden er al meteen een tweehonderdtal Desselaars langs de lijn! Ik was nog niemand en kreeg voor de match te horen dat ik niet eens het blad had gehaald, wat bijzonder pijnlijk aanvoelde. Maar in de volgende matchen mocht ik spelen en begon ik gewoon als vanouds te scoren."* 17 doelpunten zou Goots dat seizoen scoren in competitie, waaronder twee in een 5-1 pandoering thuis tegen Antwerp. Maar het ene seizoen is het andere niet. Of beter, de ene trainer is de andere niet. De flamboyante Welshman Barry Hughes werd opzijgezet, ten voordele van Georges Heylens, een man van de ijzeren discipline. Niet meteen de stijl van Goots ...

Niet voor het laatst in zijn loopbaan werd Goots in 1990 gekoppeld aan trainer Rene Desaeyere, die tot viermaal toe de spits onder zijn hoede zou hebben. Zijn nieuwe club heette KV Kortrijk en betekende meteen ook de verste afstand die de Kempenzonen tweewekelijks voor hun favoriete speler moesten overbruggen. *"In die tijd begonnen de busritten al een serieuze organisatie te vergen. Daar staken uren tijd in*

Op handen gedragen door zijn fans. ▲

tijdens de week: drank aankopen in de supermarkt, de boekhouding voeren, de inschrijvingen bijhouden, noem maar op."

Maar ook op de wedstrijddagen zelf was het alle hens aan dek en hadden de Kempenzonen strikte regels: geen lastpakken en al zeker geen drugs! "Maar wel vaak de achterkant van de bus niet meer kunnen zien door de sigarettensmoo", lacht Bart die er zelf nog eentje opsteekt. "Stipt waren we ook altijd, dat heb ik zelf mogen merken op het veld van Harelbeke. Plots gingen de lichten van het stadion uit en wist ik dat ik te lang was blijven plakken bij de thuis supporters. Maar de bus wachtte voor niemand, ook niet voor mij!", mijmert Chris. Ook Patrick zelf beseft maar al te goed wat voor een taak, bovenop hun dagelijkse job, zijn vrienden wekelijks op zich namen: "Na een paar jaar werkten die mannen met serieuze budgetten van tienduizenden euro's,

zo'n succes was het geworden. Toen mijn vader overleed had ik schrik dat alles in elkaar zou vallen, maar mijn broer en kameraden hebben het met verve overgenomen!" Broer Guy herinnert zich hoe zelfs de politie plots voor zijn deur stond. "Mijn garage stond na een tijd zo volgestouwd met leeggoed van de busreizen dat de politie dacht dat ik een louche handeltje was gestart."

De Kempenzonen herinneren zich vooral de wedstrijd van KVK op en tegen Beerschot. "De avond voor de match had er iemand in Café De Frog aan mij gevraagd wat ik nu eigenlijk deed in het leven. Hij kende absoluut geen knijt van voetbal en zei: 'Als ge vier goals maakt, geef ik hier morgen een vat.'" Goots maakte die middag vier doelpunten tegen zijn ex-club en veroordeelde de Ratten de facto tot de dodelijke degradatie. "Maar gejuicht heeft hij bij geen enkel doelpunt, zo zit hij niet in elkaar."

▲ Peter Hens, Patrick Goots en Bart Coertjens duiken terug in het verleden.

GEMISTE KANSEN

Zat er meer in de loopbaan van Patrick Goots, toch een speler met een onmiskenbaar aanvullend talent? *"Hij heeft een heel mooie loopbaan achter de rug,"* vatten zijn vrienden samen, *"maar misschien had het nog anders kunnen lopen, mocht hij op andere tijdstippen bij bepaalde van zijn ex-clubs hebben gespeeld."* Eén van de voorbeelden is KRC Genk, waar de aanvaller drie seizoenen lang voetbalde, helaas hadden de Limburgers zich toen nog niet genesteld in het kransje topclubs dat ons land rijk is. Individueel ging het Goots best wel voor de wind in het Thyl Gheyselincxstadion. *"In Genk gaf hoofdsponsor Kärcher aan de speler van de match een hogedrukreiniger. Dat werd na een tijdje afgeschaft, want Busuttill of ik wonnen elke keer. Op den duur had iedereen hier aan tafel een Kärcher in huis!"* Zijn prestaties bij

Genk leverden Goots interesse op van enkele topclubs, waarbij de piste Club Brugge lange tijd écht concreet was. Hij kwam zelfs in beeld bij de Rode Duivels voor een oefeninterland in en tegen Polen. *"Ik had zelfs al een visum aangevraagd, maar in de laatste match voor de selecties moesten we tegen KV Mechelen en was Philippe Albert mijn tegenstander. Ik speelde meer op de rechtsback dan vooraan en de bondscoach besloot me niet te selecteren."*

Slechts bij één club mochten de Kempenzonen zich opmaken voor een Europese campagne. En inderdaad, de UEFA Intertoto Cup mag dan wel mijlenver verwijderd liggen van de glamour en glitter die gepaard gaat met deelnames aan de Champions of Europa League, het leverde wel twee onvergetelijke reizen op. Met Beveren trokken de Kempenzonen in de zomer van 1995 tweemaal naar Oost-

Europa. *“480 halve liters!”,* herinnert Guy zich alsof het gisteren was, *“Maar dat bleek verre van genoeg te zijn voor een heen- en terugrit naar Brno ...”* De fanclub van Goots legde de enige bus in naar het verre Tsjechië en dus stapten de weinige Beverensupporters op in Dessel. *“Dat werd trouwens erg geapprecieerd door de spelers en trainers”,* herinneren de Kempenzonen zich, terwijl Bart terugkomt met een verse Duvel en een trofee in de vorm van een bal. *“Deze trofee werd door de thuisploeg als aandenken aan Beveren gegeven, maar is ons na de match persoonlijk overhandigd door René Desaeyere voor onze loyaliteit. We mochten ook op het veld om een foto te nemen met de spelers. Bij aankomst in Brno konden we ons zelfs verfrissen in de kamers van de spelers!”*

Na Tsjechië volgde een trip per vliegtuig naar het straatarme Bulgarije. De tegenstander, het bescheiden Etar Veliko Tarnovo, doet bij de meeste van mijn gesprekspartners niet echt meer een belletje rinkelen, maar de erbarmelijke toestanden blijven hen allen nog zeer goed bij. *“Westerlingen met ietwat geld, dat waren ze daar absoluut niet gewoon. Het kwam zelfs zover dat we een verklaring moesten afleggen bij de lokale politie om uit te leggen wat we hier eigenlijk kwamen doen.”* En omdat er geen dagelijkse vluchten vanuit Veliko Tarnovo naar Zaventem vertrokken, vertoefden fans en spelers enkele dagen in ‘de stad van de Tsaren’. *“Daar hebben we wat meegemaakt: voor we het wisten belandden we op een lokale bruiloft en werden we gevraagd om te dansen met de bruid. We gingen, samen met de spelers, van discotheek naar bruine kroeg en terug. Eén van de mannen heeft de match zelfs niet eens gezien, die zat met een lokale schoonheid op zijn hotelkamer!”*

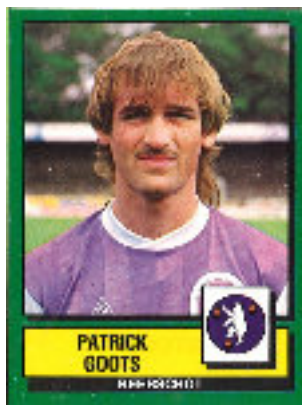
Die prachtige Europese verhalen ten spijt, werd het tweede seizoen van Goots op de Freethiel er één om snel te vergeten. *“Wat er misging? Moeilijk te zeggen, maar drie trainers slijten op een seizoen is nooit goed natuurlijk. Ik herinner me nog goed dat Dimitri Davidovic werd aangesteld ergens in de winter. Hij zette ons allemaal – letterlijk – op een veel te kleine sofa in het spelershome. En terwijl ik daar met Jackie Boonen op mijn schoot aan het luisteren was, somde hij met veel bombarie al zijn successen op. Van het mirakel van Vitosha tot zijn prijzenkast in het Midden-Oosten, alles kwam aan bod. Ik heb*

nog nooit twee wedstrijden op rij verloren, zei hij ...” Zes wedstrijden later en één puntje verder, werd Dimitri, terwijl hij genoot van een dagje Center Parcs met de spelers, aan de deur gezet. Zijn opvolger Barry Hulshoff deed het absoluut geen haar beter en de Waaslanders tuimelden Tweede Klasse in.

EXOTISCHE VERLEIDING

Het was rond die periode dat de aanvaller voor het eerst begon na te denken over een buitenlands avontuur. Nederland lonkte altijd wel naar de kwaliteiten van de rijzige Belg, maar ook Frankrijk toonde nu interesse. *“Ik stond op het punt om te tekenen voor Chateauroux. Die mannen waren heel ambitieus en promoveerden enkele maanden later ook naar de hoogste klasse. Ze wilden me enorm graag binnenhalen. Het kwam zelfs zover dat plots de hulptrainer van die mensen in de kleedkamer stond om me te overtuigen!”* En toen daagde het bij Goots dat hij niet zou kunnen leven zonder zijn trouwe vrienden en supporters: *“Een dag voor ik moest tekenen, hielp ik de Kempenzonen bij het opzetten van het jaarlijkse tornooi. Ik besefte dat ik niet zonder hen zou kunnen en blies de deal af. Tot op de dag van vandaag is mijn makelaar van destijds daar nog steeds niet over te spreken.”*

Was de glorie tijd van Patrick voorgoed voorbij? Wanneer de Desselaar, na een mager seizoen bij STVV, in 1997 tekent bij de club van de burens uit Turnhout, lijkt Goots te zijn aanbeland in de fase waarin voetballers beginnen ‘uit te bollen’. Maar zijn nieuwe club was niet zomaar een ploeg uit Tweede Klasse: *“Turnhout had toen enorm veel ambitie en haalde flink wat versterkingen naar de Kempen zoals Ronny Van Rethy, Jacky Boonen en Pascal De Vreese. Ik had trouwens net een bod van de Franse bekerwinnaar Nice naast me neergelegd. Die kozen uiteindelijk voor Piet Verschelde, omdat ik liever dichter bij huis speelde.”* De Kempenzonen herinneren zich hoe Patrick met een valse noot startte bij Turnhout: *“Ze verloren op Oostende in de competitie en in de midweek voor de beker op Racing Jet. Die mannen haalden denk ik nog geen tien punten dat seizoen. Eind augustus volgde een hoogdag voor ons: Turnhout tegen Dessel! Maar Pat zat op de bank en hij vertrok woedend uit de kleedkamers ...”* Uiteindelijk werd de spits overtuigd door de voorzitter om toch maar even te brommen op de bank. *“De voorzitter beloofde om zijn huis*

De gouden rechter van Patrick Goots. ▲

volledig te herschilderen om het goed te maken en dat heeft hij ook gedaan”, schatert Guy het uit wanneer hij terugdenkt aan die bewuste avond. Vijf minuten na rust mocht Goots invallen. Hij scoorde de enige twee doelpunten van de match.

“Ik denk niet dat Patrick ooit een betere vorm heeft gehad dan bij Turnhout”, weet Bart. “Echt alles wat hij aanraakte veranderde in goud.” Geert haalt de statistieken erbij: “72 goals in twee seizoenen, dat is sindsdien nooit meer gebeurd op dat niveau!” Zijn fenomenale doelpuntenconto zorgde opnieuw voor verregaande interesse uit binnen- en buitenland: ADO Den Haag, Roda JC en vooral RKC Waalwijk bleven aan zijn mouw trekken, maar Turnhout was niet zomaar van plan haar goudhaantje te laten gaan. Tot er op een bewuste zomeravond in 1999 het telefoontje kwam, waarop Goots eigenlijk al heel zijn leven wachtte.

KEUZE VAN HET HART

“Net toen ik wou vertrekken naar Brugge om mijn toenmalige schoonmoeder te gaan oppikken, werd ik plots opgebeld door Regi Van Acker, trainer van Antwerp. Of ik die avond wou onderhandelen met Eddy Wauters over een transfer?” Het antwoord zal die arme ex-schoonmoeder zich nog steeds herinneren. “Ik pikte haar op in Brugge en racete tegen 180 per uur rechtstreeks naar het kantoor van Wauters. We waren er heel snel uit, maar Turnhout deed lastig. Pas nadat mijn ex-vrouw in een Franse colère belde naar de voorzitter liet hij me uiteindelijk gaan, nadat Antwerp enkele miljoenen extra franken op tafel legde.” Er was slechts één probleem, de transferdeadline was enkele minuten overschreden. “Hoe lang is dat geleden? Iets meer dan 20 jaar ... dan is dat allang verjaard. We hebben de postmeester van Deurne uit zijn bed gebeld en die brave man heeft de stempel

▲ Een greep uit het archief.

van daags voordien op de papieren gezet. Zonder hem was ik nooit op de Bosuil beland ..."

Niet alleen was de kinderdroom van Goots in vervulling gegaan, de transfer naar de Great Old betekende ook een ware revival voor de Kempenzonen. "De regio hier zit echt vol met Antwerpsupporters, dus elke week gingen we vanuit het dorp met een afgeladen bus op pad. Dat ging soms heel ver: de eerste competitie-match moest Antwerp op het veld van Dessel Sport spelen en omdat wij toch een abonnement hadden voor een heel seizoen bij de busmaatschappij besloten we maar een uur toerkes te maken rond het dorp!" Patrick blikt terug: "Het eerste seizoen bij Antwerp was ongetwijfeld hét hoogtepunt van mijn carrière. Al op de eerste training stonden daar een kleine duizend fans langs de kant en werd ik meteen aangeklampt door enkele diehards om peter te worden van hun supportersclub.

Toen ik na de training aan het bestuur zei dat ik meteen een club had gevonden om peter van te worden, vroegen ze wie. De Millennium Boys? Dat meen je niet, dat zijn zware jongens!" De Kempenzonen herinneren zich hoe de supportersclub voor de eerste keer kwam verbroederen in Dessel: "Toen we terugkwamen van een uitmatch op Patro Eisden, één van de enige matches die we verloren dat seizoen, raakten we bijna verblind door de blauwe zwaailichten. Hadden enkele jongeren die hier op kamp waren niet beter gevonden dan ambras te zoeken met de Antwerpfans en dat was niet goed afgelopen!"

Goots werd dat seizoen topschutter met 32 doelpunten in Tweede Klasse, maar nog belangrijker, Antwerp werd kampioen en mocht zich opmaken voor een nieuwe periode op het hoogste niveau. "Weken aan een stuk hebben we gefeest! Ik herinner me

nog de laatste (overbodige) match op Tienen. Iedereen was al weken aan het feesten, maar we bleven gewoon winnen. Op een gegeven moment kreeg in daar een frisco in mijn handen gestopt van de supporters en liep ik daar mee over het veld. Nee topfit waren we niet meer na al dat feestgedruis, maar het was zo'n seizoen waarin alles lukte, zoals vier goals maken met een houten kop ..."

In vier seizoenen eersteklassevoetbal op de Bosuil scoorde Patrick vervolgens 51 doelpunten en dat in de absolute herfst van zijn loopbaan. Eddy Wauters zei altijd: "Pat, op uw veertigste schiet jij ze nog altijd binnen!" En ook al liep niet alles in zijn periode bij Antwerp van een leien dakje, ook al lag hij overhoop met enkele trainers en degradeerde hij uiteindelijk met de club in 2004, de Bosuil is de enige plek die naast de bossen van Dessel zijn hart kon veroveren. "Ik kreeg er zelfs een afscheidsmatch, terwijl we net gedegradeerd waren. Nergens voelde ik dan ook zo'n respect als bij Antwerp. En de liefde is wederzijds." Dat geldt trouwens voor alle mensen hier aan tafel. Guy's ogen fonkelen als hij terugdenkt aan die afscheidsmatch: "Ik heb toen zelfs gescoord, mijn enige goal ooit op de Bosuil", vertelt hij trots.

VOOR ALTIJD

In 2004, op 38-jarige leeftijd, koos Goots een laatste keer voor het avontuur. Hij vervoegde KV Mechelen, dat uit de krochten van Derde Klasse moest zien te kruipen na het faillissement een seizoen eerder. Met 26 doelpunten had de aanvaller ook daar een groot aandeel in de titel, maar makkelijk ging het niet: "Met de winterstop hadden we twaalf punten achterstand!" Ook daar waren de Kempenzonen graag gezien, weet Bart: "Een paar maanden geleden, met de bekerfinale, trokken we naar de binnenstad. Ik kan je zeggen dat we niet veel hebben moeten betalen. De mensen zien Patrick graag komen. Hij is een man van het volk, nooit te beroerd om met iemand op de foto te gaan. Ook bij Mechelen heeft hij een afscheidsmatch gekregen, dat zegt toch wat voor iemand die er maar twee seizoenen actief was."

Sinds het vertrek van Goots bij Malinois in 2006, is er ook een einde gekomen aan de wekelijkse busritten van zijn trouwe volgers. "De laatste keer dat we met zijn allen naar

Patrick gingen kijken, zal bij Mol-Wezel zijn geweest. Die mannen speelden kampioen in Bevordering, maar toen ze terugkwamen in de kantine voor het titelfeest was er geen kat. Dan zijn we met een dertigtal naar Mol gereden om er toch wat leven in te blazen!"

Op 21 februari 2009 hing Patje BoemBoem voorgoed de schoenen aan de haak. Als vriendendienst voor de voorzitter, die stervende was, tekende hij in de winter bij Thes Sport. "Al bij de eerste training wist ik dat het niet lang zou duren. Ik kwam zoals altijd een dik halfuur voor de training aan in de kleedkamers. Tien minuten voor aanvang zaten we er met drie en pas daarna stroomden ze allemaal binnen. Ik kon me daar niet langer voor opladen. De allerlaatste actie die ik maakte was thuis tegen Leopoldsburg. Na een mooie beweging besloot ik nogal bizar niet zelf af te werken, maar het leer panklaar te leggen voor Marco D'Ignazio die de bal erover keilde. Niet dat ik die jongen iets verwijt, want hij was een prima voetballer en goeie gast, maar iets in mij knakte."

In een zwart gat is Goots alleszins niet gevallen, integendeel, zijn leven is drukker dan ooit. Hij traint Tweede Provinciale Balen, werkt als vertegenwoordiger voor de ambachtelijke stokerij Sterkstokers, heeft zijn eigen column in de Gazet van Antwerpen en was vorige week nog commentator voor ATV bij de wedstrijd tussen Viktoria Plzen en Antwerp in de Europa League. Volgend jaar wordt zijn loopbaan zelfs vereeuwigd in een boek. Maar bovenal is Goots nog steeds fulltime Kempenzoon: "De Kempenzonen zullen altijd blijven bestaan. Dat mijn voetballoopbaan ten einde is doet er niet toe. We blijven vrienden voor het leven!"

KEMPENZONEN

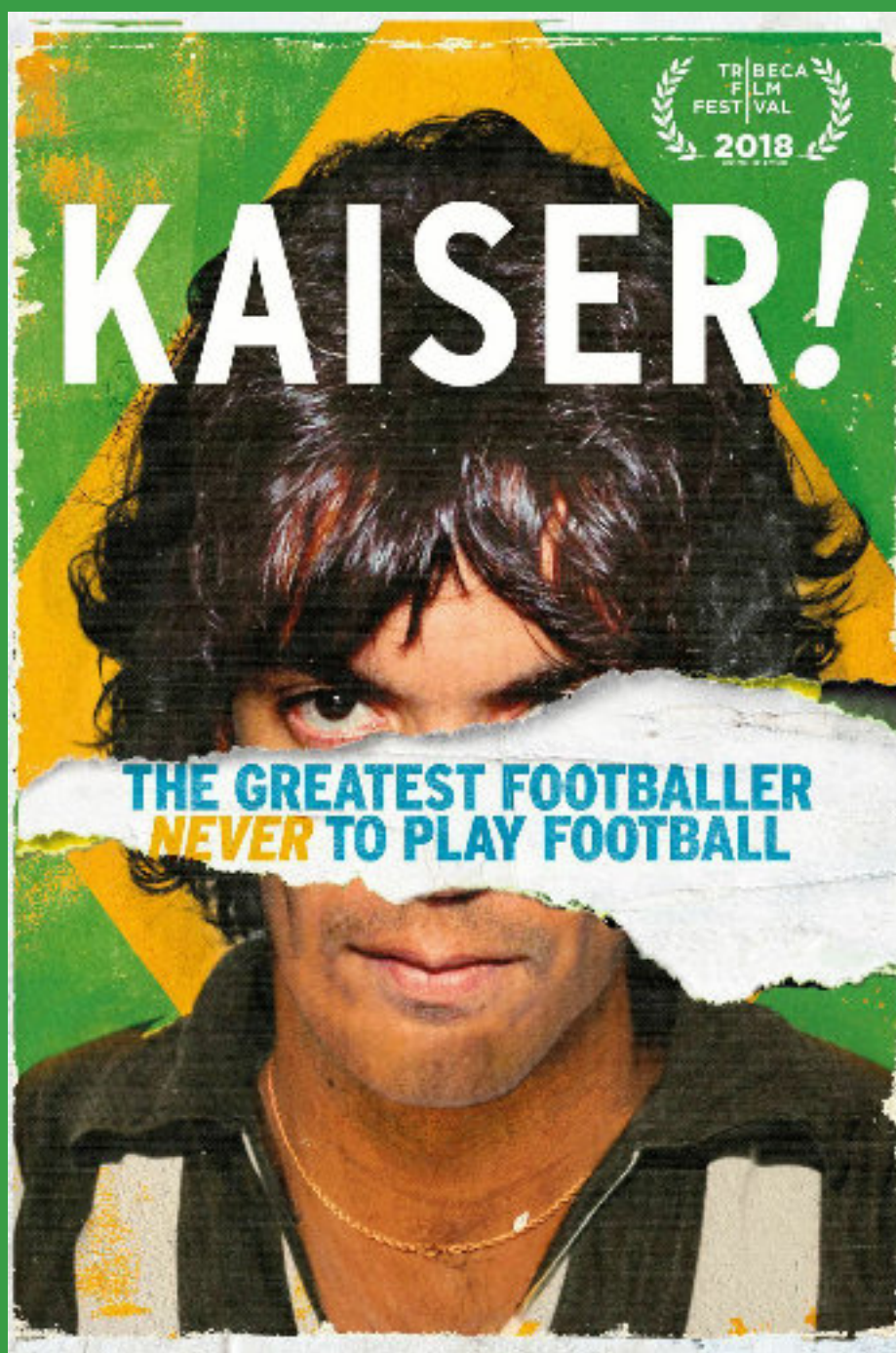
Fitrama

Sint-Niklaas · Meerdonk · Stekene

**Fitrama biedt oplossingen aan
voor zowel particulieren,
als voor zelfstandigen en kmo's
op het vlak van lenen, sparen en beleggen,
verzekeren en bankieren.**

info@fitrama.be

www.fitrama.be

Catch me if you can: Kaiser, de man die heel de professionele voetbalwereld voor joker zette

DE VAR

Bestuurders van voetbalclubs bedotten was en is door hun gemiddeld intelligentieniveau op zich niet zo'n heel moeilijke opgave, maar wat Carlos 'Kaiser' Henrique Raposo tussen 1981 en 1996 geflikt heeft, is wel heel bijzonder. In de documentaire 'Kaiser: The Greatest Footballer Never To Play Football' (2018) zien we hoe de charlatan erin slaagt om maar liefst tien eersteklasseclubs bij hun kloten te nemen. De man kon namelijk geen bal shotten maar versierde wel telkenmale een contract, soms zelfs bij absolute opteams.

"Een stad van mogelijkheden met hoop op een beter leven", horen we in het begin van de film. *"Maar om het te maken, heb je meer nodig dan enkel hoop."* Die filosofie nam Carlos Henrique Raposo zeer ter harte. Hij eigende zich al snel de bijnaam 'Kaiser' toe, omdat hij dezelfde speelstijl als Franz Beckenbauer zou hebben. Niet dus. De beunhaas lulde zich binnen bij clubs met mooie praatjes, valse clubpapieren, *fake* krantenartikels en een dikke portie geluk.

Want hij bleek in zijn jonge tijd als twee druppels te lijken op Renato Gaúcho, het *enfant terrible* dat in Europa moeilijk aan de bak kwam, maar destijds in Brazilië door iedereen op handen gedragen werd. Zo foefelde de man zich binnen in exclusieve clubs en op extravagante feestjes als look-alike van Gaúcho.

Lef had hij wel, die Kaiser: in de film zien we hoe hij twee clubvoorzitters (lees: maffiabazen) in de zak zet en één van de fans op de bek slaat om zo een rode kaart te krijgen. Want spelen? Dat deed hij niet. Hij was nog meer geblesseerd dan Vincent Kompany en op training raakte hij geen bal aan. *"Dat is mijn speelstijl",* kregen zijn ploegmakers dan te horen. Het is natuurlijk nooit de schuld van de spits als die geen bal aangespeeld krijgt, verifieer dat gerust bij Wesley Sonck. Bovendien was Kaiser de *pimp* van de ploeg. Zolang hij vrouwen

voorzag, één van zijn échte specialiteiten, bleef hij goed in de groep liggen. *"Ik wilde als kind niet naar Disneyland zoals mijn leeftijdsgenoten",* zegt de charmeur daarover. *"Ik wilde naar de walletjes in Amsterdam. Mickey Mouse? Geef mij maar Minnie."* Geef die man een standbeeld en een ballon.

Het moet vooral dat laatste geweest zijn. In recente interviews liggen Kaisers ploegmakers van toen nog steeds in een deuk als ze met al zijn fratsen en leugens geconfronteerd worden. Hij viel wel regelmatig door de mand, maar zijn maten gaven er niet echt om en hij bleef gewoon bij de ploeg, omdat hij zo'n goeie gast was. Een beetje waarom Timmy Simons ook nog mee mocht naar het EK in Polen en Oekraïne.

De filmmakers hebben een mooie balans gecreëerd tussen bestaande en nieuwe interviews, oude beelden en inscenering met acteurs. Je wordt van in het begin in het Brazilië van de jaren 80 ondergedompeld met snelle shots van *favela's* en voetballende kinderen op de tonen van latino-discolegendes als Marcos Valle. Zoals de intro van *Cidade de Deus* (2002), met seks, drugs en rock 'n' roll. Wel zonder straatkind-moordenaars. En passant kom je ook meer te weten over een levende lul in een populaire Braziliaanse kinderserie. *Kinder-se-rie*.

'Kaiser: The Greatest Footballer Never To Play Football' is een aanrader voor al wie wil zien hoe de grootste charlatan in de voetbalgeschiedenis, na Zheyun 'de gokchinese' Ye en Mogi 'de uurwerkverpakkingverzamelaar' Bayat, erin slaagt iedereen rondom zich in het ootje te nemen, op termijn zijn eigen leugens gaat geloven en zich in interviews systematisch verbergt achter een traumatische jeugd. Geef die man gerust een standbeeld en een ballon. Maar ook wel een flinke mep op zijn bek.

NICK CLAESKENS

STIHL

DE STILSTAANDE FASE

GENT

DE STILSTAANDE FASE

Ze verdwijnen zienderogen in de grootsteden, de eens zo machtige stokoude cultclubs. De oudere generatie kent hen nog, alsof het gisteren was dat ze met afgeladen tribunes hun wedstrijden afwerkten. Bij de jongere generatie doen ze vaak zelfs geen belletje meer rinkelen. Financiële problemen, schaalvergroting of ruimtelijke ordening hebben hen in de anonimiteit gedreven, waar ze moedig maar wanhopig vechten om te blijven voortbestaan. Niets dat treurnis, nostalgie of passie zo in beeld kan brengen als fotografie. Catenaccio trok er dan ook op uit om deze voetbalromantiek in kaart te brengen. In onze tweede editie bezoeken we de stad Gent en haar randgemeenten. Zwoegen voor het voortbestaan in de schaduw van de Ghelamco.

FC DESTELBERGEN

Bij FC Destelbergen zijn ze niet *content*. De club komt dit seizoen uit in Derde Provinciale A, maar dat had B moeten zijn. *"Den bond heeft er een soep van gemaakt"*, weet Dirk, al meer dan drie decennia trouwe fan van FCD, me te vertellen. Hij heeft overschot van gelijk. De tegenstander van de oefenpot van vandaag bijvoorbeeld, VSV Gent, speelt nog geen vijf kilometer verder over de Schelde haar thuiswedstrijden, maar zit wel in de B-reeks. Kan het nog gekker? Ja. Heusden Sport, een ploeg uit dezelfde gemeente, is ook in een andere reeks geplaatst, waardoor de blauwwitten een rasechte dorpsderby door hun neus geboord zien.

Dat alles zal de ambitie van de club echter niet temperen. De nieuwe sportieve man achter Destelbergen, Jan De Smet, wil de club terugbrengen naar de regionen waar ze thuishoort, de hoogste provinciale reeksen. Hij slaagde er alleszins in om een trainer met naam en faam naar de buurgemeente van Gent te halen. Voormalig Rode Duivel Chris Janssens, goed voor meer dan 250 wedstrijden in onze hoogste klasse, werd in mei aangesteld als nieuwe hoofdcoach. Hij belandde hier mede door toedoen van een illustere inwoner van het dorp die hier vaak zijn zondagen slijt, Trond Sollied. Janssens drukte al meteen zijn stempel op het elftal, en niet alleen op het veld. Als onze fotograaf tijdens de rust enkele foto's wil nemen in de kleedkamer wordt hij vriendelijk maar gedecideerd weggestuurd. Oefenmatch of niet, de kleedkamer is heilig.

FC Destelbergen werd opgericht in 1950 en verhuisde een jaar later naar de huidige locatie. Sindsdien is er wel wat veranderd, zoals de recent aangelegde

kunstgrasvelden en de relatief jonge kantine, maar de stokoude kleedkamers bleven onaangeroerd sinds de zestiger jaren. Dat geeft de toeschouwers enkele opvallende esthetische keuzes om te bewonderen. De dug-outs zijn bijvoorbeeld voorzien van bloembakken en echte glazen ruiten. De in de kleedkamers geïntegreerde tribune is met de hand in het blauw geschilderd, net als de steunmuren langs de lijn, die elk jaar wat schever zijn beginnen hangen.

Het hoogste niveau waarop Destelbergen ooit uitkwam was 1ste provinciale, de laatste keer in 2009-2010. Vooral de jaren 90 waren succesvol en brengen nog steeds nostalgische verhalen naar boven bij Dirk. *"Onder Marc Mertens speelden we onze topjaren"*, herinnert hij zich. De voormalige verdediger van onder meer Lierse en Waregem leidde de club in 1999 als speler-trainer naar promotie naar het summum van het provinciale voetbal. Ja, in provinciale kan je nog wel eens weggkomen met die schijnbaar onmogelijke dubbelrol.

Een minder groot succes was de terugkeer van voormalig jeugdspeler Frederic Dupré als trainer in 2014. En dat is een understatement. Met amper 24 punten tuimelde FCD dat seizoen kansloos uit 2de Provinciale. Zelfs de stunttransfer van Ibrahim Salou in november bracht geen zoden aan de dijk. *"Dupré als trainer, dat werkte niet"*, weet Dirk. *"Maar wie zijn wij om dat te zeggen. Tegenwoordig traint hij zelfs de beloften van AA Gent, dus zo slecht zal hij wel niet zijn."* Het zal de ervaren supporter alvast niet deren. Zolang hij maar zijn sigaretje kan roken op zijn vaste stek in de wondermooie tribune ...

KFC EVERGEM-CENTER

Ten noordwesten van Gent ligt, in het Meetjesland, de gemeente Evergem. 35.000 inwoners telt het dorp en haast evenveel afbeeldingen van everzwijnen, ook al heeft het dier etymologisch helemaal niks te maken met de naam Evergem. De oudste club van de gemeente, KFC Evergem-Center, werd opgericht in 1926 en heeft een rijk verleden. Zo speelden de Leeuwen van 't Lindeken (de wijk waarin het stadion is gebouwd) 15 seizoenen lang in de nationale afdelingen.

Vandaag ligt de situatie echter gevoelig anders. Sinds de club in 2008 degradeerde van het nationale naar het provinciale voetbal, is ze er niet meer in geslaagd om terug te keren. Meer zelfs, Evergem zakte helemaal af naar Derde Provinciale, waaruit het vorig seizoen wel ontsnapte met een verdiende titel. Het bracht nog eens flink wat volk op de been naar het intussen wat te groot geworden stadion, dat tegenwoordig vaak niet meer dan 100 betalenden ontvangt.

Wie zijn pinten gaat halen op de promenade van de sfeertribune in de Ghelamco Arena, kan dat onder meer doen bij de Maurice Willems Bar. Daarmee eert AA Gent haar beste spits, 'Roste Willems', die in 1957 maar liefst 35 doelpunten scoorde en daarmee topschutter van België werd. Willems werd geboren en getogen in Evergem en speelde tot zijn 23ste op 't Lindeken. De bonkige spits is de grootste ster die de roodwitten ooit in stelling brachten, al kan het lijstje voetbalgrootheden die hier passeerden best wel tellen. Vital Borkelmans, Nathan D'Haemers, Steve Cooreman en Bjorn De Koninck speelden hier in de herfst of zelfs winter van hun loopbaan. David Destorme herlanceerde er zijn loopbaan, nadat hij uit de jeugd van Lokeren werd gekegeld. Tussen november 1992 en mei 1993 was

ene Francky Dury er zelfs trainer, lang voor zijn steile opmars die uiteindelijk zou eindigen in het vice-kampioenschap van het land.

De architect van het moderne succes van Evergem-Center was wijlen voorzitter Etienne Bral die de club van 3de Provinciale naar 3de Nationale leidde. Onderweg op zijn zegetocht slaagde hij er zelfs in om het grote Anderlecht naar 't Lindeken te lokken, ook al was paars-wit daar zelf niet echt mee opgezet. Op 25 augustus 1991 ontmoetten beide clubs elkaar in de 32ste finales van de Beker van België. En terwijl bepaalde bronnen menen dat Anderlecht op verplaatsing moest spelen door een verbouwing aan het Astridpark, beweert de délégué van vandaag dat voorzitter Bral gewoonweg het thuisvoordeel niet wou verkopen. Wat er ook van zij, Anderlecht won met 0-4 na doelpunten van tweemaal Nilis, Oliveira en Gert Verheyen en weigerde volgens de overlevering zich te douchen in de aftandse kleedkamers van het toenmalige stadion. Degryse en co dan maar stinkend de bus op naar Brussel.

Een wat vreemde nettenconstructie tussen de kleedkamers en het speelveld herinnert nog aan het laatste gloriemoment van voorzitter Bral. In 2004, twee jaar voor zijn dood, slaagde Evergem er via de eindronde in om voor het eerst in haar bestaan te promoveren naar 3de Nationale. Het werd een calvarietoetocht van jewelste met amper 12 punten als resultaat. Maar boeiend was die ervaring zonder meer. *"We moesten verplicht gescheiden vakken creëren"*, wordt ons uitgelegd. *"Toen Racing en KV Mechelen hier kwamen spelen, begrepen we ook waarom."* De strijd tussen de evenhoevigen van vandaag noopt alvast niet tot extreme veiligheidsmaatregelen. Evergem-Zwijnaarde eindigt op 0-0.

FC SINT-KRUIS-WINKEL

Soms heb je voetbalterreinen in zulke staat van verval dat het verschrikkelijk mooi wordt. Plaats diezelfde terreinen in een aparte, laten we zeggen industriële setting en je krijgt een walhalla voor groundhoppers. Bij ons eerste bezoek aan FC Sint-Kruis-Winkel zijn Julien en zijn echtgenote dan ook niet echt verbaasd om weer eens van die malle voetbalfreaks te zien. *“Van welk magazine of website zijn jullie?”* Hij toont ons een knappe reportage in editie 25 van het Nederlandse voetbalblad Staantribune. De club, die nooit hoger speelde dan 2de Provinciale, prijkt er tussen onder andere Gabriel Batistuta en de voetbaloorlog tussen El Salvador en Honduras.

Het is dan ook nu of nooit om deze bijzondere voetballocatie te bezoeken, want na jaren van twijfels over het lot van de club lijkt het nu wel zeker: dit wordt het laatste seizoen van FC Sint-Kruis-Winkel in de schaduw van de Sidmar-fabriek, getypeerd door flankerende heuvels vol ijzererts, dikke rookpluimen uit de hoogovens en zelfs industriële buizen die net niet de zijlijn raken. Julien wijst naar een sirene op het dak van de kantine. *“Als die afgaat moeten we snel vertrekken, maar dat is er gelukkig nog nooit van gekomen.”*

De geschiedenis van de club gaat terug tot eind jaren 60 en loopt quasi parallel met die van de fabriek. De SIDéurgie MARitime vestigde zich in 1964 in het hoge noorden van Gent en overspoelde daarbij zo goed als de hele deelgemeente Sint-Kruis-Winkel. Dat leverde flink wat weerstand op, maar de staalgigant was uiteraard niet onbekend met het brood-en-spelen-gezegde. Drie jaar na de bouw besloot men dan ook een voetbalveld te ontwikkelen, waarop de arbeiders en plaatselijke burgers de sport konden beoefenen in de bedrijvencompetitie. De laatste decennia schakelde de club over naar de Belgische

Voetbalbond, maar nog steeds zijn enkele van de spelers en medewerkers actief als werknemer van wat tegenwoordig ArcelorMittal Gent heet. Bovendien betaalt de multinational ook de nutsvoorzieningen, een gunst waar ze bij de blauwwitten nog steeds op hopen bij de nakende verhuis. Ja, een fabriek als buur hebben kan ook zo zijn voordelen hebben. *“Als we op dit veld niet kunnen spelen door wateroverlast, zal er nergens in de omstreken gevoetbald worden. SIDMAR pompt namelijk constant grondwater op voor haar activiteiten.”*

Het bijna apocalyptische uitzicht van het terrein mag dan wel fijn zijn voor voetbalfanatici, maar een moderne voetbalclub runnen in deze omstandigheden is niet altijd evident. De infrastructuur is hopeloos verouderd en de waan dat er elk ogenblik een soort levensbedreigend chemisch ongeval kan voorvallen, sluipt er bij de angsthazen in onze samenleving ook wel eens in. Niet dat er ooit iets van die orde heeft plaatsgevonden, al werd een jeugdtoernooi enkele jaren geleden plots abrupt verstoord door een roodkleurige stofwolk die de Duiveltjes letterlijk de diabolische kleur bezorgde. Schadelijk waren die ijzerertsschilvers natuurlijk niet, maar leg het maar eens uit aan mama en papa aan de zijlijn.

Dat alles en het feit dat de fabriek het terrein nodig heeft voor een lang verwachte uitbreiding, maakt dat Julien en de zijnen binnenkort zullen verhuizen naar één van de vele moderne voetbalcentra die de stad Gent intussen rijk is. Innovatief zijn die complexen zonder meer, maar al te vaak ook zielloos en spuuglelijk. Eén ding zullen ze alvast niet missen aan hun huidige verroeste thuishaven: de honderden konijnen die hier elke zomer het veld komen teisteren ...

FILIP JANSSENS

WAT EEN DERBY LIJDEN KAN

CASABLANCA

WAT EEN DERBY LIJDEN KAN

Wat is er erger dan een wedstrijd mét spankracht maar achter gesloten deuren, zónder publiek?! Nou, we zouden zeggen: diezelfde match met veel te wéinig publiek – te weten: zonder sfeermakers. Dat overkwam de Casablanca derby, in de 125ste editie nota bene, op zondag 6 januari jongstleden. Raja CA tegen stadsgenoot Wydad AC, de Marokkaanse *clásico* bij uitstek – en Catenaccio Magazine was erbij.

OP VAKANTIE

Door allerlei beslommeringen kon de wedstrijd niet doorgaan in eigen stad: officieel omdat het grootste stadion daar, Mohamed V, in verbouwing was gegaan – al verzekerde een Raja *Ultra* me naderhand persoonlijk, en met de hand op het hart, dat de Marokkaanse autoriteiten de oorlog hadden verklaard aan beide fanatieke supportersgroepen, en dat de plotse verhuizing vooral bedoeld was om hen buitenspel te zetten. Hoe het ook zij: aldus verhuisde de Marokkaanse voetbalbond FRMF het broedertreffen naar ... Marrakesh, waar het gloednieuwe en gelijknamige stadion, opgeleverd in 2011, plaats biedend aan 45.000 toeschouwers, met z'n hypermoderne infrastructuur voldoende geëquipeerd moest zijn om de gebruikelijke toestroom aan te kunnen én aan de bijbehorende veiligheidsvereisten te beantwoorden. Het is te zeggen: zo dácht men, want de verhuizing bleek absoluut niet naar de zin van beide supportersclans, die massaal besloten de wedstrijd te boycotten. Wél derby dus; echter niet alleen 'ver van huis', maar ook zónder de fanatiek(st)e aanhang. En dus géén *tifo's*, géén vuurwerk, géén fanatiek gezang uit tienduizenden kelen ...

Zelf zat ik, onbekend met dit alles, in het winterse doch zonovergoten Fez simpelweg van mijn eindejaarsvakantie te genieten, tot mijn oog bij het lezen van een plaatselijke krant viel op het bericht van die kalenderwijziging. En dus: Raja, Wydad ... *here I come!*

Daags voor de wedstrijd in Casablanca aangekomen, mijn logische tussenstop op de 8 uren durende treinreis naar Marrakesh, besloot ik meteen werk te maken van een toegangsticket. Want dat was nog de enige blinde vlek in mijn verder *súperstrakke* plan. Ik trok naar Beausejour, de stedelijke wijk in het zuiden van Casablanca, waar beide clubs broederlijk naast elkaar resideren. En in het trainingscomplex van Raja, de virtuele thuisclub van het aanstaande treffen, vond ik gehoor - hoekje om, daar nog eens vragen, "*Bien sûr Monsieur!*", en ja hoor ... voor amper 100 Dirham (10 eurootjes) scoorde ik een dot van een kaart!

Maar ondertussen was ook al een ander plan gerijpt. Misschien een keertje proberen om aan een fotopasje te geraken?! Het leek een poging waard, ook al is men in Marokko ondertussen professioneel genoeg om niet 'zomaar' met accreditaties te strooien... en zonder officiële perskaart had ik alvast de schijn tegen. Het zou dus nog héél wat lievemoederen vergen om m'n doel te bereiken. Bij de sportschool van Wydad ving ik alvast bot, maar in het opleidingscentrum van Raja scoorde ik een eerste, bescheiden succesje: ik werd doorverwezen naar de heer (of '*sidi*') Al Ahmi, de mediaverantwoordelijke van Raja. Die moest ik op de dag van de wedstrijd aan het Stade de Marrakesh maar zien te strikken, teneinde hem mijn vraag voor te leggen en van mijn goede bedoelingen te overtuigen. Als ultieme scherprechter in dit soort aangelegenheden beslist hij immers over 'leven' of 'dood'. Gelukkig zou ik reeds vroeg in Marrakesh aankomen, en leek ik alle tijd

▲ Vreugde bij Raja na het uitlokken van een strafschoep. Helaas voor de groen-witten werd die gemist.

te zullen hebben om *mister Ahmi* ruim voor kick-off op te zoeken en hem tot een 'Photo Permission - Acces All Areas' voor Catenaccio Magazine te overhalen.

MATCHDAG...

En op het middaguur, 's zondags, goed en wel aangekomen ter plekke, begint mijn zoek- en bedeltocht. Na héél wat heen-en-weergepraat, waarbij ik telkens - soms schoorvoetend, soms oogluikend - poortje per poortje dichterbij mijn doel lijk te geraken, krijg ik een directe secondant van Al Ahmi te spreken, die me geduldig aanhoort en belooft zijn baas tot mij te laten komen. Sterker nog: hij leidt me, bij nader inzien, meteen naar binnen, recht de gigantische doch vooralsnog knállend lege persruimte in, waar hij me met dat typische grote gebaar, dat zo eigen is aan hier, op mijn gemak stelt met de woorden: "Vous êtes

chez vous!" - hier ben ik thuis. Voorlopig 'moederziel alléén thuis', maar wél 'thuis' dus.

En slechts een klein beetje later komt een jonge heer met gedecideerde blik en krachtige tred op me af gestapt. 'Sidi' Al Ahmi blijkt reeds álles van me te weten en heet me op zijn beurt van ganser harte welkom. Hij put zich echter meteen uit in diepe verontschuldigen: dit zal *geen gewone* derby worden, gezien die supportersboycot - waar ik dus tot dan toe níét van op hoogte was. Slechts om en bij de 15.000 fans, van de gebruikelijke 60.000 en méér, worden er vandaag verwacht. Een ijskoude douche, een domper op de feestvreugde, zoveel is zeker...

Maar wanneer je daar staat, in die nu eens níét louter spreekwoordelijke wandelgangen van dat imposante stadion

(één van de grootste en modernste in Afrika!), op een zucht van die hoe-dan-ook unieke ervaring, een kleine anderhalf uur voor de aftrap, laat je je niet zo gauw door het noodlot te grazen nemen. 15.000? *So be it*. Leuke plaatjes zal het zéker opleveren... En over die plaatjes gesproken, zou mijnheer Ahmi in zijn grenzeloze goedheid het eventueel mogelijk achten om deze nietige Belgische sterveling in staat te stellen om ...?!

A(H)MI POUR TOUJOURS

Mijn zorgvuldig voorbereide pleidooi, over hoe het bij Catenaccio Magazine vooral om voetbalcultuur en supportersbeleving gaat, en op die manier een goed fotografisch bereik van vooral de supportersclans, tot in de kleinst mogelijke details, écht essentieel is, wordt meteen in de kiem gesmoord: hij belooft me een officieel fotografenhesje van de Marokkaanse voetbalbond, dat me door "iemand" van zijn team "wat later" zal bezorgd worden. En als ik verder nog iets nodig zou hebben, hoef ik het hem alleen maar te vragen. En of ik hem dan nu zou willen excuseren, want de plicht - in de vorm van tientallen anderen die evenzoveel prangende vragen volop door zijn *walkie talkie* aan het jagen zijn - roept alweer. 'Excuseren'? Mijnheer Ahmi doet de Franse weerklink van zijn naam álle eer aan. Een 'Vriend voor het Leven'!

En zo begint het licht nerveuze afwachten. De klassieke Afrikaanse "10 minuutjes", het standaardantwoord op 25 dingen tegelijkertijd, wordt alweer alle eer aangedaan. Maar het moet gezegd: werkelijk alles komt in orde, en nog tijdig ook. En het is vooral de welwillendheid waarmee hier alles tegemoetgekomen wordt; die oprechte wens ook, om iemand van dienst te zijn... net als die voor een blanke Europeaan zo bevrijdend aanvoelende attitude van "*Ach, waarom ook niét...*" - zulk een schril contrast met onze angstvallige regelneerij - die me zo verwarmt. In het stadion klinken reeds de eerste, vurige gezangen. Slechts één ding spookt nu nog door m'n hoofd: "ik wil naar binnen!!!" En dan komt de verlossing. Een camerateam dat net is aangekomen, wordt door één van de stadionofficials gesommeerd om een van hun hesjes aan mij te bezorgen. Na een korte, gemoedelijke kennismaking wordt met veel plezier

gehoor gegeven aan die oproep, en samen trekken we de catacomben in - linea recta naar die heilige 'groene rechthoek': het speelveld!

...DERBY!

Ik word spontaan in het voetbalgrafengilde opgenomen en moet met menige collega-voor-één-dag op de foto. Ik word zelfs even geïnterviewd door de Marokkaanse televisie! En elke kennismaking, handdruk en praatje wordt meteen bezegeld door een verzoek tot vriendschap op Facebook... Het lijkt, voorwaar, alsof ik hier op één namiddag mijn gehele social-media-bereik verdubbel.

Allemaal leuk en aardig; maar welkom zijn bij deze professionals maakt van mij nog geen *sportfotograaf* natuurlijk. Daar sta ik dan, met mijn Nikonnetje P-610 (prima *zoom* hoor, daar niet van...), tussen al die *lenskanonnen* die enkel horizontaal kunnen blijven met behulp van speciale steunstatieven. Mijn snelste sluitertijd schiet duidelijk tekort (of, beter gezegd, te lang ...). Maar meer nog dan dat: ikzélf ook. Als een ware '*kelderklasser*' loop ik, de camera in aanslag, het merendeel van de tijd vruchteloos naar de bal te speuren. En áls ik dan wat in het vizier heb, druk ik steevast een fractie van een seconde te laat af, ... óf er loopt een andere speler net op dat moment door mijn schootsveld, ... óf de scheidsrechter, ... óf een camerakraan die voorbijzeilt, óf, het ergst van al: een collega-fotograaf. Afijn, het blijkt een bijzonder enerverende bezigheid te zijn, die sportfotografie: een kwartier lijkt wel een uur te duren zo, en bij de rust ben ik - oprecht - moe van de stress en de opwindning.

Maar goed: ik ben er natuurlijk niet om uitsluitend de spelsituaties te fotograferen, in tegendeel zelfs. Het eerste half uur amuseer ik me dan ook kostelijk - ik loop vrij rond en om en af en aan, dartel over de atletiekpiste van doel tot doel en weer terug; spring over en duik onder afrasteringen, *boardings*, hekken en dies meer; fotografeer tribunes, supporters, wisselers, bestuursleden, soldaten, suppoosten, ballenjongens en agenten, en zoek daarbij ook nog eens zoveel mogelijk de leukste 'hoek' uit... "*Vous êtes chez vous*", was er toch gezegd? Welaan dan. Tot ik

... يواضي بل ابي بردل **DE 'CASABLANCA DERBY'!**

Raja Club Athletic... Wydad Athletic Club... Geef toe: écht 'klinken' doet het niet. Maar zet er "Casablanca" bij, en zelfs de meest oppervlakkige voetballiefhebber gaat pretogen en watertanden. Slechts (al te?) weinig stadsderby's buiten Europa genieten échte wereldfaam... Maar Raja Casablanca vs. Wydad Casablanca: je proeft het gewoon, wanneer je beide namen in één adem lost. Stadsrivalen van het zuiverste water; allebei een rijke historie; beiden steevast in dezelfde – hoogste – divisie; elk jaar voluit meedoen voor de knikkers. Wat kan er méér nodig zijn om van een eenvoudige sportrivaliteit keer op keer een epische confrontatie met mythische proporties te maken?

SUCCES...

Reporter Ahmed Baakil (ArryadiaTV) ziet het zo: "De 'Casablanca derby' is, om te beginnen, een wedstrijd tussen twee van de drie meest succesvolle teams van het land – AS FAR Rabat maakt dat trio compleet. Wydad speelde maar liefst 20 keer kampioen in Marokko... tenminste: als men er de 5 titels onder Frans koloniaal bewind mag bijtellen! Iets wat velen – vooral aan de groene zijde van de stad – uiteraard van ganser harte betwisten! (lacht.) Wydad bezit negen nationale bekens, en heeft verder nog twee CAF Champions Leagues aan de riem hangen. Raja telt elf titels, acht nationale bekens, veroverde drie keer de CAF Champions League en één keer CAF Confederation Cup [te vergelijken met onze Europa League, nvdr], en won nog twee CAF Super Cups." Klinkt, al bij al, vrij stevig in evenwicht. "Maar in het straatbeeld zijn 'Groen' en 'Rood' beter van mekaar te onderscheiden," vult collega Yamini

Abdelmalek (Bein Sports News) aan. "WAC-fans zijn veelal goed opgeleide en flink verdienende middenklassers die in residentiële wijken, niet zelden buiten de hectische drukte van de stad wonen. Terwijl de RCA-aanhang daarentegen die-hard working class is, wonend en werkend in het kloppende hart van Casablanca."

Wydad is de oudste van beide, gesticht in 1937. Raja, het jongere broertje, zag in 1949 het levenslicht. Maar pas in 1956, na de verzelfstandiging van het Koninkrijk Marokko, bij de oprichting van de Marokkaanse voetballiga onder de vlag van de Royal Moroccan Football Federation, werd de eerste officiële derby gespeeld. En het was direct goed raak: 1-0 voor Raja, na een incidentrijke partij. Een jaartje later nam Wydad revanche met een klinkende 3-0, meteen de start van een kolossale rivaliteit, die heden vanaf reeds véle dagen tevoren tot en met ettelijke dagen na elke wedstrijd alle media, familiale theetafels en straathoekgesprekken in het hele land domineert.

DRAMA...

In 1966 wint Raja met 5-1 van Wydad, ter gelegenheid van de kwartfinale van de Koninklijke Beker – de hoogste score tot dusver tussen beide teams. In 1978 trekt het elftal van Raja Casablanca zich enkele minuten voor tijd uit de wedstrijd terug, na schermutselingen op het veld die volgden op het geven van een discutabele strafschoep. Wydad wint die dag met 1-0 ... Op 6 april 2001 scoort Wydad met 3-0 een klinkende overwinning binnen de groene rechthoek, maar verliest het de wedstrijd

alsnog aan de groene tafel, omdat het een niet-geautoriseerde speler had opgesteld. Raja wint aldus in extremis. In de 100ste editie van de derby, in september 2001, sterft Wydadverdediger Youssef Belkhouja aan een hartaanval op het veld van het Stade Mohamed V. Maar het grootste drama op sportief vlak valt toch te rapen in datzelfde Mohamed V, op 24 mei 2006. Beide stadsgenoten ontmoeten elkaar op de laatste speeldag, met als inzet: de titel van nationaal kampioen. Raja leidt al gauw met 1-0, en lijkt de titel binnen te rijven – tot dan plots verdediger Hicham Louissi, voor *eeuwig-en-drie-dagen* volksheld aan de rode zijde van de stad sindsdien, in de 94e minuut verwoestend uithaalt met de linkervoet, en met een streep vanop 20 meter gekruist de winkelhaak doorboort. Wydad heeft genoeg aan dat éne punt, en is opnieuw kampioen van het land. Ten koste van hun groene stadsrivalen...

...ULTRA!

Maar méér nog dan om de sportieve exploten staat de Casablanca Derby bekend om haar aanhang – en die is, aan beide zijden, passioneel. Ronduit massale opkomst, steevast een waanzinnige heksenketel: wonderlijke *tifo's* met véél *pyro*, indrukwekkend woeste samenzang ... het Stade Mohamed V (plek voor 67.000 en steeds tot ver buiten de nok gevuld) heeft het allemaal al menigmaal gezien. Kon dit nummer van Catenaccio Magazine bewegen: de overal online te vinden filmpjes zouden hier voor zich spreken. Maar net als de dood zich, zoals die onzalige septemberdag van 2001, occasioneel op het veld manifesteert, zo komt die ook heel af en toe om de hoek kijken *naast* het veld ... op de tribunes, of in de aanpalende straten. Op 20 oktober 2007 sterft de 17-jarige tiener Hamza Eddali, te midden van een gewelddadige confrontatie tussen beide *ultra*-groeperingen. Hamza is tot op heden – en laten we hópen dat dat voor altijd is – de laatste 'voetbaldode' die de Casablanca Derby gezien heeft.

Ook al zijn dat soort extreme voorvallen – en gelukkig maar – schaars: het zou naïef zijn om te negeren dat de rivaliteit tussen beide groeperingen niet wat aan de gevaarlijke, regelmatig zelfs bloederige kant is. En de laatste jaren is daar steeds meer verzet tegen. De maatschappelijke én

voetbalautoriteiten hebben zich einde 2018 vereend in een soort charter, waarin onder andere verordend wordt dat wedstrijden tussen beide clubs buiten de stad horen door te gaan, mede door de geplande verbouwwerken aan het Mohamed V. Helaas voor beide aanhangen legde de hoofdstad Rabat een veto op de tafel om beide confrontaties in het populaire (want sfeervolle) Stade Moulay Abdallah, het stadion van AS FAR, te laten doorgaan – waardoor de derbymatchen nóg verder van huis, in het 'kille' Stade de Marrakesh dien(d)en door te gaan. Wat meteen een gezamenlijke boycot van beide supportersgroeperingen, broederlijk met elkaar vereend, opleverde.

THUIS

Kristoffer is een jonge Zweed die op één van zijn voetbalavonturen bij de 'Raja Green Boys' verzeild geraakte, er vriendschappen voor het leven vond, en nu meerdere keren per seizoen de trip van thuisstad Göteborg naar Casablanca en weer terug maakt om 'zijn' team aan te moedigen. *"Het is doodjammer, in feite. Het zat net allemaal goed – beide teams presteerden prima; de sfeer rond het veld was opperbest ...; veel rivaliteit uiteraard, doch respectvol. En dan die beslissing ... iedereen in Casablanca voelt dit aan als een boycot van de voetbalsupporter. En wat met volgend jaar? Men spreekt van "8 maanden" verbouwingen aan Mohamed V, maar persoonlijk verwacht ik níét dat we dat stadion terug open zien gaan vóór 2020. Maar als we al terug in Rabat zouden mogen spelen, dan voelt zowel de Raja- als Wydad-aanhang zich toch al ietwat terug 'thuis'..."*

Bij het schrijven van dit kersverse nummer was de kalender van de Botola Pro, de Marokkaanse eredivisie, voor seizoen 2019-2020 nog niet bekend. En als die wél al bekend was geweest, had dat niet eens zoveel verschil gemaakt... Want, aldus Kristoffer: *"...hier wijzigen wedstrijden nog op het allerlaatste nippertje van aanvangsuur, datum, thuisstadion en zelfs speelstad."* Maar zeker is dat ook in het seizoen '19-'20 alweer deze twee wedstrijden bij uitstek zullen gemarkeerd staan in alle Marokkaanse voetbalagenda's. Net als in de ónze, overigens.

▲ Zicht vanop de piste rond het speelveld.

ergens onderaan de eretribune door twee *officials*, die eruitzien en zich gedragen als politie-in-burger, vriendelijk doch met aandrang terug naar de atletiekpiste gestuurd word. Geen centje pijn, me dunkt. Dan loop ik alleen nog maar dáár wat rond... Maar nog eens 10 minuten later word ik door dezelfde heren nu uitgesproken vermanend naar een 'vaste stek' achter één van beide doelen verwezen, waar ik niet meer hoor vandaan te komen. *Goed, goed...* zij hun zin. Maar met de rust verander ik wel nog lekker van kant, zodat ik de tweede helft de zon in de rug heb!

VERDRONKEN KALF

De match heeft, zoals ik al vreesde vooraf – na beide elftallen een dag tevoren snel even op YouTube bestudeerd te hebben – weinig om het lijf. Raja en Wydad zijn dan wel absolute toppers in hun thuisland én op

hun continent (respectievelijk wonnen ze in 2018 de CAF Confederation Cup – het Afrikaanse equivalent van de Europa League – en de CAF Super Cup). En Wydad mag dan wel de fiere leider in de Botola Pro (het hoogste Marokkaanse niveau) zijn, met Raja volgend op 7 punten maar met ook twee wedstrijden nog in te halen: in alle eerlijkheid, borg voor spektakel staat het niét. Ik speur een hele wedstrijd vruchteloos naar wat bovengemiddeld talent. Marokko heeft dan wel een prima nationale selectie momenteel: het merendeel van die jongens werden gevormd en spelen in Europa, met name in Nederland, Frankrijk en België. Op het hoogste niveau wordt hier wel redelijk strak georganiseerd gespeeld, doch de flitsen van échte klasse zijn uitermate zeldzaam.

De eerste helft verloopt zenuwachtig, en wordt er voornamelijk maar wat

De plaatselijke bevolking in de clubkleuren, maar niet met volle attentie. ▲

geschoffeld. In de tweede helft zet Raja meer druk, en komt een paar keren vervaarlijk om de hoek kijken. Een doelpunt hangt in de lucht, en als de zogenaamde 'thuisclub' in de 70ste minuut een strafschop weet te versieren - aan 'mijn' kant nog wel! - lijkt het broodje gebakken. Maar Echachakir jaagt de bal onbesuisd over de rechterbovenhoek. Wég kans op die verdiende 1-0! En meteen daarop gebeurt wat dan zo vaak gebeurt in het voetbal: tegenstander Wydad komt, met een gekruist schotje, op voorsprong - en als dan in de tumultueuze tien minuten die daar op volgen Zakaria Hadraf van Raja ook nog eens rood krijgt vanwege een relletje met zijn eigen doelman Anas Zniti, wat gepaard gaat met bijzonder veel heetgebakerd misbaar, spreken we niet meer over een al dan niet gebakken broodje maar eerder over een definitief verdrongen kalf. In de slotfase krijgt ook Nahiri van Wydad nog

rood, maar niets kan nog baten: de rood-witte competitieaanvoerder verstevigt met drie kostbare punten zijn leidersplaats, ten koste van hun groen-witte stadsgenoten die in één klap tot een meelopersrol in de subtop veroordeeld lijken. Wat je in een derby allemaal lijden kan...

EN ROUTE, RETOUR

Na de wedstrijd, omstreeks 16u, duik ik nog even mee de conferentieruimte in, waar alles in gereedheid wordt gebracht voor de obligate, afrondende interviews. Ik heb echter nog één horde te nemen om op deze geslaagde dag een perfect parcours af te leggen: mijn trein van 18u halen, terug naar Casablanca. Vooraf leken 2 uurtjes daarvoor een zee van tijd, maar al bij al ligt het Stade de 'M' toch een kloeke 10 km van het treinstation verwijderd, én volledig buiten de bebouwde kom. Hopen op een taxi blijkt

▲ Flink wat Rajasupporters maakten de trip naar Marrakesh.

al gauw ijdel, en dus zit er niets anders op dan voorlopig met de meute mee te stappen, richting Marrakesh, een voettocht die ruim 2 uur in beslag zal nemen, waarvan ruim een uur langs de kant van een snelweg. Maar goed: *en route!*

Voorwaar een *máf*, vrij onwerkelijk zicht, die quasi vijftienduizend supporters, met mij ergens daartussen, broederlijk vereend, doodgemoederd langs beide kanten van een autostrade te zien slenteren. De fans van Raja, met de nederlaag in de benen, nog een ietsje trager dan hun winnende broeders en zusters natuurlijk. De jongsten onder ons springen doodleuk achterop bij vracht- en bestelwagens van zo gauw die wegens een dreigende opstopping vertragen, en hangen zo gedurende enkele honderden meters buiten boord te bengelen tot de ziedende chauffeurs alsnog stoppen om hen te komen verjagen. Scootertjes pikken onderweg liftende

medemensen op... Ik, slechts enkele dagen tevoren exact 50 geworden, voel me wat te oud voor dat soort 'gezooi' - maar ik heb wél haast natuurlijk. Ik hou dus de horizon goed in de gaten, en van zo gauw de eerste gebouwen verschijnen hoop ik op een benzinestation of hotel of dergelijke, waar misschien wat vervoer te regelen valt. En na dik 45 minuten flink de pas erin, zie ik aan de overkant een filiaal van een hotelketen voor me opdoemen. Bij de receptie leg ik aan de jonge, gelukkig voetbalgekke snaak-vandienst de situatie uit. En een kwartier later zit ik prinsheerlijk in een bom van een auto, die me voor de poort van het treinstation afzet. Goed en wel een half uur te vroeg! Een mooi einde van een volkomen onverwachte, opmerkelijke, al bij al unieke, en in vele opzichten turbulente voetbalderby, de exact 125e editie van deze wereldwijd legendarische stadsrivaliteit bovendien. En alleszins een die me nog *láng* zal heugen.

TAVERNE DE PRAETER

Grote markt 28 - 9100 Sint-Niklaas

Tel 03 766 06 40

Keuken dagelijks open
van 10u00 tot 21u00

FRITUUR 'T SPESJALLEKE

Halfdreef 1

9120 Beveren

0476 98 22 69

INDAVER

Toonaangevend in
duurzaam afvalbeheer

+32 15 28 80 00

www.indaver.be

BUYL SPORT

bikes & wear

Kasteeldreef 211

9120 Beveren-Waas

Tel 03/775 27 00

www.buyl-sport.be

Verkoop Ford & Mazda

Bandencentrale | carrosserie | accessoires

www.waaslandautomotive.be

Bouwbedrijf De Nocker & Zn.

Dijkstraat 95

9120 Beveren

HAIRFASHION ELKE

Keizerstraat 29

9120 Haasdonk

03 755 52 25

 MICHIEL HOORENS

ASSIST

MINOR NDAKO

Op 23 juni 2019 vond in Anderlecht de derde editie van de Minor-Ndako Cup plaats. Twee ploegen van de organisatie zelf, met jongeren afkomstig uit onder meer Afghanistan, Somalië en Albanië, namen het op tegen teams van lokale jeugdhuizen en andere sympathisanten. Spelers vanuit alle

windstreken tekenden present en zetten het multiculturele karakter van onze hoofdstad in de verf.

Minor-Ndako, een opvangtehuis met hoofdzetel in Brussel, staat in voor de begeleiding van kinderen, jongeren en hun context in een problematische situatie. De naam *Minor* staat voor 'minderjarige' en

Ndako is Lingala voor 'onderdak' of 'gezin'. Het opvangtehuis is erkend door de Vlaamse gemeenschap in het kader van de integrale jeugdhulp. De organisatie gelooft zeer sterk in het belang van sport voor de ontwikkeling en maatschappelijke inclusie van jongeren in onze samenleving.

Dat het de organisatie menens is met de sport als hefboom, bewijst ze door als enige opvangtehuis een voltijds sportcoördinator in te zetten. Naast het jaarlijks terugkerende voetbaltornooi heeft Minor-Ndako ook twee zaalvoetbalteams in competitie in Brussel. Ook een ploeg in het cricket, een enorm populaire ploeg in Afghanistan, en enkele loopteams maken deel uit van het sportaanbod. *"Dankzij sport en deelname*

aan competitie vergroten de vluchtelingen hun netwerk en komen ze makkelijker in contact met mensen die ze anders niet of amper zouden treffen. De professionele omkadering rondom het team is dan ook zeer belangrijk. De extern aangeworven coaches spelen hierin een belangrijke rol, de teamgeest staat voorop en de spelers beschikken over mooie tuitjes en degelijk materiaal. Het streefdoel op langere termijn is dat de spelers zelf instaan voor de omkadering van het team, zoals het materiaalbeheer en de budgetplanning.", aldus Gijs Vercoetere, de geëngageerde sportcoördinator van Minor-Ndako.

STEVEN VERHAMME

MALLORY SEMROW

PUNTEN PAKKEN

THOMAS SALENBIEN

DOC WADLEY STADIUM

TS

13

14

13

PUNTEN PAKKEN

Als je als jonge kerel voetbal op vrij hoog niveau kan combineren met hogere studies, dan mag je jezelf stilaan een uitzondering noemen. De 21-jarige Thomas Salenbien slaagde daarin en trok daarvoor zelfs naar de States. De West-Vlaamse keeper liet alles en iedereen achter om in de USA te gaan spelen en keert in juni 2020 terug met een mooi diploma op zak. Klaar om zowel de arbeidsmarkt als de voetbalwereld te veroveren. Zijn relaas.

OPPORTUNITEIT

Vanaf mijn vijfde heb ik altijd voor Koksijde gespeeld, de leeftijd waarop je je voor het eerst mag aansluiten bij een team. De kustploeg was mijn enige club in België. Toen mijn loopbaan begon, speelde Coxyde, zoals het team officieel heet, in Tweede Provinciale. Daarna begon de club plots aan een steile opmars die uiteindelijk zou leiden tot promotie naar Tweede Klasse in 2015, waar het uiteindelijk maar bij een verblijf van één seizoen bleef. De ploeg stuntte ook meermaals in de beker door enkele rondes te overleven, om uiteindelijk pas door Genk (zesde ronde in 2010) en Cercle Brugge (achtste finale in 2014) te worden uitgeschakeld.

Niet alle mooie liedjes duren even lang: plots was er in 2017 het faillissement en tijdens dat laatste seizoen speelde ik met de beloften, nog niet met de A-kern. Ik was toen 17 en kwam in die periode in contact met Dennis Mertens, een van de mensen achter OverBoarder, een vennootschap die hij deelt met Benoît Matal. Dennis, die tennis speelde op vrij hoog niveau, overtuigde me om de sprong te wagen. Hij had zelf destijds de stap naar Amerika gezet om er collegetennis te spelen voor een Amerikaanse universiteit nadat hij een mooie studiebeurs had aangeboden gekregen. Nadien richtten Mertens en Matal dus OverBoarder op, gespecialiseerd in de begeleiding van jonge atleten bij het combineren van studies en

topsport met behulp van studiebeurzen. Hun *agency* begeleidde mij in mijn Amerikaans voetbalavontuur. Ik zat toen in het zesde middelbaar.

Halverwege het seizoen was het immers overduidelijk dat het fataal zou aflopen met Coxyde. In februari wisten we als speler al dat iedereen zou moeten vertrekken. Ik was nog niet beginnen uitkijken naar een nieuwe club, toen ik het aanbod van Dennis kreeg. De knoop werd snel doorgemaakt, ik ging met hem in zee. Eigenlijk was ik van plan een nieuwe ploeg te zoeken in België, maar toen de Amerikaanse uitdaging kwam, heb ik niet lang moeten nadenken. Mijn vriendin (we zijn samen sinds mijn zestiende), mijn familie en vrienden waren de grootste drempel om de stap te zetten. Ik zou naar een andere wereld verhuizen, alles achterlaten en een nieuw leven moeten opbouwen, maar ik wou de sprong wagen.

Nadat ik beslist had om de stap te zetten, volgde mijn registratie bij de organisatie die 'College & Sports' organiseert. Zij regelen dan je visum en houden academische tests om te zien of je het vereiste niveau haalt. Dennis Mertens heeft toen ook een *recruiting* video gemaakt om ploegen te overtuigen me een kans te geven. Studeren daar is enorm duur en dus heb ik in die optiek ook een keuze moeten maken tussen de aanbiedingen. De ploeg betaalt immers ook de studies. Zo ging ik uiteindelijk naar de Marshall University in Huntington, West Virginia. Daar heb ik een jaar gestudeerd en

FILIP JANSSENS

VOETBAL IN DE USA

Of het tussen 'de Amerikanen' en 'het Voetbal' – het échte voetbal, welteverstaan, dat nobele, elegante samenspel tussen bal en voet (niét dat malle 'rondgehos' en 'omvergeloopt' met een lederen ei in de armen en een soort fietshelm op van ginder!) – ooit écht zal goedkomen, vraagt u zich af? Het antwoord is ons inziens even eenvoudig als ingewikkeld: natúúrlijk wel, van zo gauw ze een keertje Wereldkampioen zijn geworden.

Want dat is de USA: Winnen. Excelleren. Uitblinken. De tóp bereiken en niets minder. En daarin hebben ze in het voetbal wel een achterstandje op de rest van de wereld in te halen natuurlijk. Maar daar heeft de doorsnee-Amerikaan eenvoudigweg het geduld niet voor. "*Wake me up when we're winning*", is ginder zo'n beetje de mentaliteit.

Maar er is ook méér aan de hand. Want één van de grootste markten ter wereld, die bovendien van consumptie en entertainment een soort levensdoel heeft gemaakt, en dan ook nooit te beroerd is om er een dollar aan uit te geven – óf aan te verdienen: daar moet je een even simpel als

geniaal spelletje toch aan verkocht kunnen krijgen...?!

NASL

In de jaren 70 hadden we al even de NASL, een groots opgezette profcompetitie met heel wat wereldwijde toppers die er hun nadagen kwamen slijten – Beckenbauer, Pelé, Crujff, Best, Chinaglia ... Met veel branie, ambitie en tónnen geld gestart; ten onder gegaan aan slecht management, teveel clubs, te weinig uitblinkers, labiele clubbeigenaren, onoordeelkundige budgetbesteding en onrealistische *targets*. De toeschouwersaantallen vielen tegen (hoewel seizoensgemiddelden van 20 tot 25.000 toeschouwers per club geen uitzondering waren, ze verbleekten féel bij de 60 à 80.000 die er week in week uit naar bv. het honkbal trokken), de televisiezenders snaptten niets van het spel en zonden simpelweg heelder wedstrijden integraal uit, zonder duiding, waardoor men in de huiskamers van de USA er kop noch staart aan kregen. En niet onbelangrijk: de NASL had géén Amerikaanse *primus*. Er brak geen 'eigen jongen' door, geen *local hero*, geen *Captain America*... Pelé, Crujff:

De Northeastern State University is de oudste universiteit van de staat Oklahoma. ▲

in de Divisie 1 gespeeld. De reeksen zitten wel wat vreemd in elkaar: je kan stijgen noch zakken. Er zijn ook 200 teams per divisie. Ik heb me in het begin blind gestaard op Divisie 1, maar het niveau lag voor ons team veel te hoog: we wonnen die jaargang maar 4 wedstrijden op een totaal van 25. De voetbalcompetitie bestaat uit een regulier seizoen, een *conference* en een *regional tournament* en om af te sluiten een *national tournament* om de kampioen aan te duiden. Het seizoen was echter vrij snel gedaan voor ons team en de trainer werd vervangen door iemand van het Engelse Newcastle. Iedereen moest op het einde van het seizoen vertrekken, ook ik, omdat ze me niet konden garanderen dat ik eerste doelman zou zijn en vooral op de bank zou zitten. Dennis heeft toen een andere ploeg gezocht, een topploeg in Divisie 2. Dat was financieel minder aantrekkelijk, maar ik zou er wel spelen voor de prijzen. Zo kwam ik

terecht in Oklahoma in de Northeastern State University. In mijn eerste jaar hebben we de kwartfinale gehaald van het nationale kampioenschap, de top acht van Amerika dus, het afgelopen seizoen zaten we bij de laatste zestien clubs.

DE PERFECTE COMBINATIE

Eigenlijk kan je makkelijk overstappen van het ene naar het andere team, het is een redelijk flexibel systeem omdat je je lessen kan overzetten van de ene naar de andere universiteit. Ik zit dus nog altijd op het juiste spoor om in 2020 af te studeren. Ik zal dan vier jaar States achter de rug hebben. De teams contracteren je telkens maar voor een jaar, wat te maken heeft met de studiebeurs die niet kan verlagen of verhogen. Dat is als het ware het loon dat je verdient, want in Amerika mag je geen profstatuut hebben op dat niveau. Je mag geen makelaar

Alexi Lalas

allemaal leuk en aardig, maar dat 'exotische' was er al gauw vanaf. En dus keerde de USA het spelletje na een kleine tien jaar massaal opnieuw de rug toe.

Behalve het jeugd- en damesvoetbal bleef er niets over van het pionierswerk – tot de USA het WK in 1994 mocht organiseren. Dat gaf de sport opnieuw een fikse ademstoot, de adrenaline-injectie die het nodig had daar 'over de plas'. Want daar kon men zich mee identificeren: een competitie van nationale teams, hún elf *allround good American boys* voorop; en meteen kwam de vlag uit de kast – want zelden is er iets waar de Amerikanen écht voor warm lopen en dat géén vendelgezwaai met de *stars & stripes* met zich meebrengt. Na het voor voetbalminnend USA in alle opzichten zeer voorspoedig verlopen WK werd dan ook het ijzer gesmeed terwijl het nog roodgloeiend stond, en maakte men meteen werk van de heroprichting van een profcompetitie ... Zo zag in 1996 de wereld de geboorte van de Major League Soccer (MLS), die tot op de dag van vandaag standhoudt.

FLOWER POWER

Nu ja, 'de wereld'... Het nieuwe kindje bleef zelfs in het eigen vaderland grotendeels onopgemerkt. En wie er weet van had, keek er doorgaans argwanend op neer. En dus zijn we, grotendeels, terug bij het begin: waar ligt dat toch aan, die moeizame relatie ginder met 'ons' spelletje?

In een bijzonder fascinerende biografie over Johan Crujff's tijd bij onder andere de Washington Diplomats ("Crujff: De Amerikaanse jaren", uitgeverij Carrera, 2007) fileert schrijver Pieter Van Os dit vraagstuk tot op het bot en komt hij tot enkele opmerkelijke vaststellingen.

Zo zagen de jaren 80, ook in de USA grotendeels gekenmerkt door een bijzonder zware economische crisis, onder Reagan een terugkeer naar meer nationalistische, protectionistische, reactionaire reflexen. Inderdaad: *Make America Great Again*, maar dan 35 jaar éérder al. In tijden van wanhoop, miserie en chagrijn, zo redeneerde men toen, zijn zekerheden het belangrijkste. En die *Amerikanisering* zette zich door op alle vlakken, dus ook in de sport. En voetbal, dat was dat rare Europese spelletje waar je in een korte broek moet rondlopen en niet eens je handen bij mag gebruiken, toch? *Foreigners in funny shorts*. Weg ermee!

Niet onbelangrijk, op dat moment, was ook dat het USA-voetbal de loodzware erfenis van de jaren 70 met zich meedroeg. De NASL was destijds opgericht in de nadagen van de iconische jaren zestig, waardoor het leek alsof de voetbaltoeschouwers van het eerste uur allemaal net van een *sit-in* kwamen langsgelopen. In 1981 nog, bij zijn afscheidswedstrijd en dito speech, riep Pelé een flink gevuld Giants Stadium op om tot drie keer toe het woord "Love!" te scanderen.

Thomas in de overdekte trainingshal van de universiteit. ▲

hebben, je mag niet met andere teams praten of *sponsorships* afsluiten. De ploeg betaalt gewoon al je studiekosten en je kost en inwoon. Als je weet dat een jaar studeren makkelijk 30.000 euro kost, is dit toch een voordelig systeem. Het financieel plaatje klopt dus min of meer, de rest leggen mijn ouders bij waarvoor ik hen ontzettend dankbaar ben, want het is en blijft een unieke kans.

Studies en voetbal combineren is in de States makkelijk omdat alles zo dicht bij elkaar ligt. Het appartement dat ik ter beschikking krijg, ligt op wandelafstand van het trainingscomplex. Het is ook centraal gelegen op de campus, dus je hebt geen auto nodig. Na de dagelijkse training om 6.30u. volgen de lessen van 9 tot 16u. Op sommige dagen zitten we daarna nog met het team samen in de fitnesszaal. De accommodaties zijn werkelijk

supermodern. Alles is echt indrukwekkend, je wordt als speler behandeld als een echte prof met begeleiding van dokters, kinesisten en mental *coaches*. Ik krijg ook elke dag keeperstraining van gediplomeerde trainers.

De studies bestaan hoofdzakelijk uit permanente evaluaties, de examens tellen maar mee voor 20% van het eindtotaal. Je krijgt elke week wel taken en toetsen, het principe dat ze in België kennen aan de hogeschool. Persoonlijk vind ik dat systeem beter, want je bent constant bezig en op het einde van het jaar moet je geen dikke pakken meer studeren. Dat maakt het systeem interessant, wat veel buitenlandse studenten aantrekt. Zo bestaat onze kern uit verschillende nationaliteiten: uiteraard Amerikanen, maar ook heel wat jongens uit het buitenland, zowel uit Zuid-Amerika, als uit Europa en Afrika.

Alex Morgan

Leuk, quasi verplichte kost zelfs, in – pakweg – 1972, maar aan het begin van die grimmige jaren 80 moest je daarmee op niet àl te veel algemene bijval rekenen. Dat imago van *hippie fairies* heeft de sport sindsdien, zo claimt Van Os, nooit meer van zich af kunnen schudden.

HET HOGERE MIDDEN

Nee, 'ons' voetbal was noch is een elitaire sport in de Verenigde Staten. Niks *happy few* ... Maar een volkssport zoals bij ons is het ook nooit geworden. Eerder sportief vertier voor de gemiddelde hogere middenklasser; blank, goed opgeleid, maatschappijbewust, overtuigde inwoner van *Suburbia*, die zijn/haar dagelijkse leven doorspekt met die typische trekjes van een *alternativo*. American Football? *Véél te gevaarlijk mijnheer! Daar stuur je je kind toch niet naartoe??* Basketbal dan? *Nou, onder ons gezegd en gezwezen, ... op die pleintjes, in die buitenwijken, ... met vooral ... enfin, ik wil maar zeggen ...* En honkbal? *Ouderwets, afgezaagd, ingewikkeld, kost hier een arm en een been. Nee hoor, onze kiddos gaan lekker voetballen!*

En zo groeit voetbal niet alleen uit tot een belangrijke schoolsport voor 6- tot 14-jarigen (die, eens die leeftijdskaap voorbij, vrij massaal de interesse in het spel verliezen om naar basketpleintjes te trekken waar ..., enfin), maar kweekt men ook de moderne *USA soccer player* van vandaag: alternatief,

progressief, kunstige baardjes, metrosexueel, niet zelden blootsvoets. De verdediger Alexi Lalas viel op tijdens het WK van 1994, en kan (met wat goede wil) als de eerste *poster boy* van het *soccer* beschouwd worden. Alexi cultiveerde een lange sik, speelde gitaar voor de verzamelde pers, en nam enkele cd's op met zijn poprockband The Gypsies. Lalas werd later manager van LA Galaxy. En de beste Noord-Amerikaanse voetballer van de laatste dertig jaar, Landon Donovan, trok in het MLS-tussenseizoen al eens de oceaan over, waar op dat moment de strijd steeds in alle hevigheid woedde, om dan enkele weken of maanden te mee te spelen met Bayern München, Manchester United, Bayer Leverkusen of Everton FC. Dat het steeds bij die enkele maanden bleef, lag absoluut niet aan zijn kunde: de arme, fijnbesnaarde, intellectuele Donovan kon zélf niet snel genoeg terug thuis zijn, omdat hij niet kon aarden in die 'rauwe' Europese voetbal(-kleedkamer-)cultuur ...

GAY PRIDE!

Met enige zin voor overdrijving kan men stellen dat, wie in Amerika tegen een bal trapt, óf schoolgaand kind is óf een vrouw. Het is niet zomaar uit de lucht komen vallen dat het nationale vrouwensteam al jaren het wereldwijde damesvoetbal domineert. En de reden daarvoor dient gezocht te worden in de schoolcultuur daar, en het ondersteunende studiebeurzensysteem. Sport is van vitaal belang in het onderwijs:

EEN ANDERE WERELD

De voetbalsport is aan het groeien in de USA. Veel mensen in Europa denken – net zoals ik trouwens bij het begin van mijn avontuur – dat het Amerikaanse voetbal niets voorstelt. Bij mijn vertrek uit België had ik een zomer quasi niet gesport, omdat ik dacht dat ik moeiteloos zou meekunnen, maar ik kwam bedrogen uit. De eerste wedstrijden heb ik niet gespeeld omdat ik 'te dik stond' en niet in vorm was. Ook mijn mentale voorbereiding ontbrak. Ik werd meteen met mijn neus op de feiten gedrukt. Nu let ik tijdens de zomer op mijn voeding en ga ik fitnessen. Het niveau van divisie 2 kan je vergelijken met dat van Tweede Amateur in België, al valt dat voor mij moeilijk in te schatten zonder ervaring in een eerste elftal in Vlaanderen.

De trainingen zijn vooral gericht op het fysieke werk. Het spel is erg viriel, maar ik ben niet de meest technisch verfijnde keeper dus dat komt vaak goed uit. Je speelt twee wedstrijden per week, op vrijdag en zondag. Dat is vrij kort op elkaar, want je hebt maar één rustdag op zaterdag. Dat is vrij intens omdat je vaak speelt in erg warme temperaturen. Elke ploeg moet dan ook een brede kern hebben om veel te kunnen roteren, anders geraak je er niet. Het seizoen begint midden augustus. Als je pech hebt, kan het in november al afgelopen zijn en dan train je alleen nog maar of speel je oefenwedstrijden.

We volgen *grosso modo* de regels van het Europese voetbal, maar toch zijn er verschillen. Zo worden verlengingen altijd betwist met een *golden goal*. Wat ook anders is, is de tijdsmeting. Elke helft telt 45 minuten en de tijd telt af. Staat die op nul dan is de helft sowieso afgelopen, ook al wou je net naar het doel trappen. Elke keer als de bal te lang buiten is, wordt de klok stopgezet. Dat is vergelijkbaar met het basketbal. In de reguliere competitie speel je bij een gelijkspel altijd verlengingen, maar als er na twee periodes van tien minuten extra geen winnaar is, blijft het toch een gelijkspel. Er worden dan geen strafschoppen getrapt. Ook bij het wisselen zijn er verschillen. Wanneer je in de eerste helft gewisseld wordt, mag je tijdens die speelhelft niet terug op het veld komen, maar in de tweede helft mag je er opnieuw op komen. Ook daarna kan je gewisseld worden en er terug in komen. Dat betekent

dat je twee keer kan vervangen worden en nadien terug mag meespelen, een maatregel die getroffen werd omdat er zoveel matches gespeeld worden. Zo kan je eventueel ook je beste speler sparen voor de zondagmatch. Het weer in Oklahoma is ook heel wisselvallig. Zo kan het in de winter erg koud zijn en dan speel ik met extra kledij, in de zomer kan het erg vochtig zijn. We krijgen dan speciale pillen voor de match om ons zoutgehalte op peil te houden. Dat heb je echt nodig, anders kan het gebeuren dat je flauwvalt. Er staat ook een zuurstoftank klaar indien nodig.

IMAGO

Ondertussen heb ik leren leven met de Amerikaanse gebruiken. Voor elke match wordt immers het volkslied gespeeld en neemt iedereen zijn hoofddekse af. Dat was wel even schrikken. De fans in België zijn wel fanatieker, maar ook de Amerikanen laten zich horen. Bij elke match staat er een fanshop, want de *commerce* moet blijven draaien. Alles is marketinggericht, er zijn kraampjes waar je van alles kan kopen, van schoolgerei tot tenues van het team. Het typische rugnummer voor een doelman is trouwens nul, maar zelf koos ik voor nummer 33.

In Divisie 2 voetbal je meestal in stadions waar ook *American football* wordt gespeeld. Soms kom je terecht in een arena waar 10.000 man in kan, terwijl er maar duizend man zit te kijken. Dat geeft een vrij leeg gevoel. Het publiek is niet zo talrijk, tenzij voor de topmatchen, dan komt er 2500 man. Als je ver geraakt in het toernooi, stijgt die belangstelling gelukkig wel. Een paar jaar terug zaten we zoals eerder gezegd bij de laatste acht en speelden we voor een paar duizend man. Voor zo'n publiek spelen was wel leuk. Een aantal Europese spelers zijn verhuisd naar de Amerikaanse competitie, denk maar aan Zlatan Ibrahimovic. Dat helpt bij het opbouwen van het imago van het Amerikaanse voetbal. Veel mensen volgen de competities daardoor intenser en merken dat het niveau echt wel gestegen is. Ondertussen volgen ook veel jongeren de MLS en beginnen zelf te voetballen. Zo krijg je een opwaartse spiraal, al blijft voetbal in de rangorde pas sport nummer 4 na basketbal, American football en baseball. Voetbal zit die laatste wel stilaan op de hielen.

Landon Donovan

wie uitblinkt in een bepaalde discipline, vindt alleen maar wagenwijd openstaande deuren op zijn – of in dit geval haar – educatieve pad. Want door het rigoureuze gelijkemansbeleid op dat vlak, wat onder meer met zich meebrengt dat er evenveel geld naar sportende mannen als sportende vrouwen moet gaan, was de nood aan een 'échte damessport' op de universiteiten groot. Soccer reed dat gat moeiteloos dicht. Bijzonder veel geld werd in het meisjesvoetbal geïnvesteerd, wat resulteerde – op middellange termijn – in een bijzonder hoog spelniveau, en – op veel kortere termijn – in de (her-)bevestiging van het 'populaire' beeld van voetbal als 'w**vensport'.

In dit socioculturele en filosofische bedje gelegen mag het dan ook niet verwonderen dat voetbal in de USA – in tegenstelling tot aan déze zijde van de Atlantische oceaan, waar we zo blijven worstelen met die schijnbaar onuitroeibare zweem van *machismo* in onze sport – uitgegroeid is tot een mégabelangrijke voorvechter van LGBT-rechten. Want tolerantie staat hoog aangeschreven in het Amerikaanse voetbalmilieu. Spelers die openlijk voor hun geaardheid uitkomen zijn er *bon ton*; het is er zelfs niet eens ongebruikelijk dat je tegenstander uitsluitend bestaat uit homoseksuele spelers: de Ramblers in New York, Hotlanta Soccer in Atlanta, Oak Lawn Club in Dallas, ... Bewonderenswaardig, maar de gemiddelde ziel in de USA zit toch

ook nog ietsje anders in elkaar. En het imago van *left-wing pansies* speel je er niet zo gauw mee kwijt, integendeel.

BUILDING THAT WALL

En dit alles maakt dat *soccer* ook in de politieke samenleving van de USA regelmatig de gebeten hond is. De ruwe tweedeling tussen 'blauw' en 'rood' in dat land is genoegzaam bekend/ Minder gekend hier bij ons is dat er in de Amerikaanse partijpolitieke debatten naar geen enkel ander maatschappelijk randfenomeen - wat sport in wezen toch is - zo hard wordt uitgehaald als naar het voetbal. Pieter Van Os: "*Republikeinse campagnestrategen [...] hebben ontdekt dat je met koopkrachtpraatjes en belastingpolitiek de mensen niet naar de stembus lokt. Woede over het andere 'kamp', is daarentegen een geweldige lokroep. Meer dan [bij ons] gaat politiek in Amerika daarom om vijandbeelden.*" En dus wordt alles wat naar 'links' en elitair' ruikt, op één hoop gegooid en verafschuwd als "on-Amerikaans" en "*unpatriotic*". Want die linkse elite, met hun Hollywood, hun transgenders, hun avant-gardistische kunst en hun voetbal, dat zijn eigenlijk geen Amerikanen. Tenminste: geen échte Amerikanen. Als je ze de kans geeft, pakken ze je alles af: je geweer, de Kerstman, het huwelijk.

Foto Don Vieth

Luchtbeeld van het oefenveld. ▲

In de competitie staan er soms heel verre verplaatsingen op het programma. Alles beneden de 12 uur doen we met een bus, voor alles wat meer tijd vraagt, nemen we het vliegtuig. Dat zorgt ervoor dat de school veel kosten maakt, maar anderzijds kunnen ze ook toegangstickets verkopen door de populariteit van sporten als basketbal of American football. Wij voetballers profiteren daar mee van. Geld is geen probleem voor een school, ook al omdat elke leerling 30.000 euro per jaar betaalt. Daarmee worden de extra's betaald, zoals de hotelkosten. Als buitenlander krijg je extra aanzien. Op school herkennen ze me wel en in de stad zullen ze me zien als de keeper van de voetbalploeg. De kinderen kijken enorm naar je op als speler en dus gebeurt het wel eens dat ik op een foto moet staan of een handtekening uitdeel.

Sinds enkele jaren steken ze in de States veel middelen in de promotie van het voetbal. Helaas is er nog steeds een genderongelijkheid. Een groot deel van het geld van de succesvolle Amerikaanse vrouwenvoetbalploeg werd doorgesluist naar het mannenteam om hun kosten te helpen denken. Dat is niet eerlijk, want op vlak van vrouwenvoetbal zit men in Amerika aan de wereldtop. Geen toeval dat het team een paar maanden geleden voor de vierde keer wereldkampioen is geworden. Nederland werd in de finale geklopt met 2-0. Het systeem zit dus niet goed in elkaar, ook al omdat er nu meer en meer meisjes beginnen te voetballen. De kwaliteit van het vrouwenvoetbal zal blijven stijgen, omdat de begeleiding en de omkadering zo goed zijn.

Megan Rapinoe

De Amerikaanse schrijver Dave Eggers (°1970) beweert dat kinderen 'in zijn tijd' op hun tiende massaal de voetbalsport verlieten, omdat "mensen met invloed in Amerika" van mening waren dat "voetbal het favoriete tijdverdrijf van de communisten is". Opnieuw Van Os: "De politicus Jack Kemp, één van invloedrijkste conservatieve Republikeinen van de afgelopen decennia, [...] verklaarde in het debat [in het parlementaire Congres]: 'Ik denk dat het belangrijk is dat de jeugd weet dat je bij het échte voetbal de bal [sic.] zowel trapt als gooit, je ermee rent en 'm in iemands handen drukt. We moeten een duidelijk onderscheid maken: football is democratisch en kapitalistisch, terwijl soccer een socialistische sport is.'"

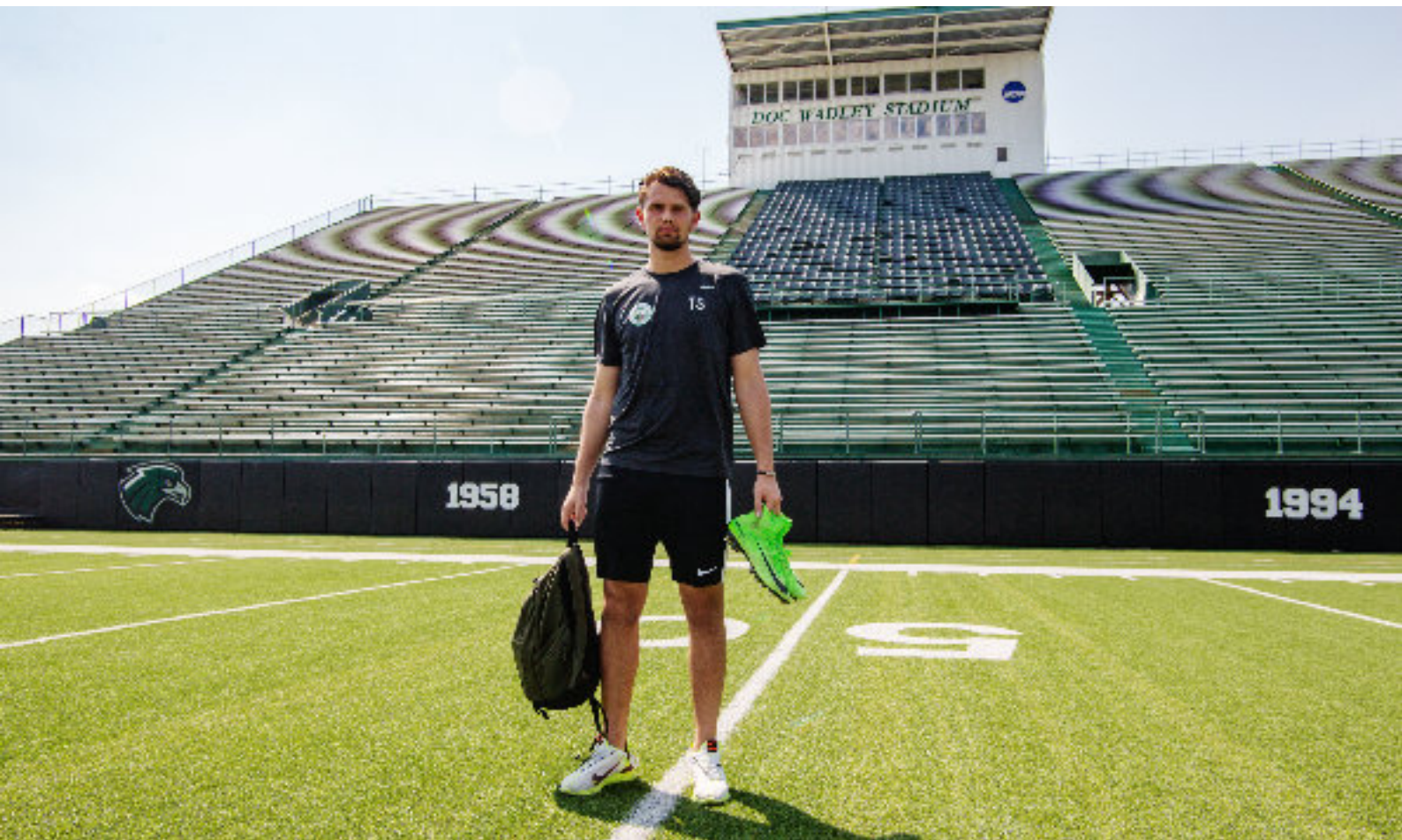
In 2007 ging de burgemeester van Clarkston, Georgia, zelfs zover om voetballen in openbare parken te verbieden. "Zolang ik burgemeester ben, zal hier alleen American football en honkbal worden gespeeld. Deze velden zijn niet gemaakt voor voetbal." In Georgia is het overigens niet ongewoon om immigranten en allochtonen *soccer people* te noemen.

En het blijft niet bij politici, ook journalisten, zelfs van het respectabele soort, draaien in die waanzin mee. The New York Times, absoluut geen vodge, schreef in 2005: "Stel je voor dat je de laatste wedstrijd van je play-offs mag verliezen en toch doorgaan naar de volgende ronde! [...] Dit is niet alleen on-

Amerikaans, het is ronduit onmenselijk." En Columnist Mark Fisher, vaste pen van The Washington Post, omschreef ons voetbal in 2006 als "Osama Bin Laden's favoriete spel"; én als "een geestdodende activiteit die in de rest van de wereld massa's mensen genereert die het gezag ondermijnen, betonnen stadions vernielen, en zichzelf doorboren op puntige hekken die net bedoeld zijn om hen in bedwang te houden."

GENERATIES

Het leven, dat is voortschrijdend inzicht. Wat 'nu' is, hoeft morgen nog niet exact hetzelfde te wezen. Dat voetbal ooit een algemeen geaccepteerde, zelfs populaire sport zal zijn in de USA, valt dan ook absoluut niet uit te sluiten. Dat het niet van vandaag op morgen zover komen zal, doch eerder nog enkele generaties – om niet te zeggen nog véle – duren gaat, daarvan zijn we overtuigd.

Het Doc Wadleystadium biedt plaats aan meer dan 8000 toeschouwers. ▲

Mijn studies in Amerika zullen zeker deuren openen, al denk ik dat het niveau in België hoger ligt. Ik denk dat je het Amerikaanse studieniveau mag situeren tussen dat van een hogeschool en een universiteit bij ons. Als het hier afgelopen is, keer ik trouwens zeker terug naar België, ik mis Europa wel. In Oklahoma is er niet zo veel te doen. Het leven in een stad van pakweg 30.000 inwoners is soms toch wat eenzaam en behoorlijk repetitief. Het is en blijft de ideale omgeving om me te focussen op mijn studies en het voetbal. Na mijn avontuur in de States zal ik blij zijn dat ik hiervoor heb gekozen, zodat ik niet terecht kwam in het Belgische uitgangseven. Nadien ga ik een nieuwe ploeg zoeken. Ik mag zeggen dat ik in Amerika beter geworden ben als keeper en geloof dan ook dat ik zeker aan de slag moet kunnen in Eerste of Tweede Amateur.

CATENACCIO IS OP ZOEKI!

Kent u een mooi, bijzonder of onderbelicht verhaal, dat perfect binnen het kader van Catenaccio Magazine zou kunnen passen? Aarzel dan niet om ons te contacteren! Onze redactie blijft op zoek naar sterke verhalen in binnen- en buitenland!

Heb je zelf een talent voor schrijven of fotograferen? Iedereen is welkom om zijn/haar werk of idee aan ons te bezorgen.

U kan ons bereiken via
info@catenaccio-magazine.com.

ENDEE

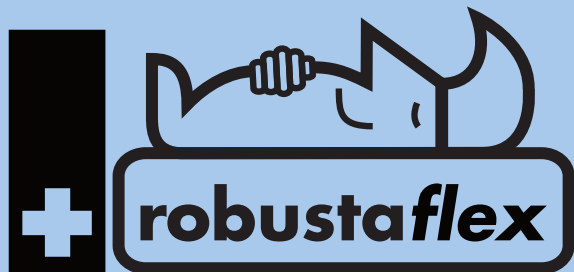
COUNTER

Wist u dat er ten tijde van het Romeinse Rijk, dankzij het veelvuldige gebruik van een elitaire kleur, zich quasi een uitroeiing voldeed van de purperslak? Het mismeeisteren van dat knappe diertje met de bolle windingen in de schelp was in die tijd namelijk de enige manier om – u raadt het nooit – tot de kleur paars te komen. Omdat we over een antieke periode spreken, werd de kleur paars namelijk geassocieerd met voorname personen en werd er dus flink wat gejaagd op dat slijmerig beestje.

Bedenk u dan tijdens het lezen van dit plakkerige feit dat dit ook aan het gebeuren is bij veel ploegen in onze Eerste Klasse van ons Belgisch voetbal. Want er wordt geaasd op de ploegen, door henzelf. In die mate zelfs dat het antieke profiel van speler-trainer zonder scrupules opnieuw werd opgerakeld. Geïnspireerd op de exploten van Ruud Gullit en Gianluca Vialli werd er plots een straf nieuwtje de wereld ingestuurd: *The Prince is back* en hij wordt speler-trainer bij Anderlecht! Niemand minder dan Vincent Kompany kreeg op zijn drieëndertigste de kans om paars-wit terug naar de top te loodsen. Kreeg, jawel, want op een willekeurige donderdag midden augustus werd er alvast besloten om zijn status bij te stellen en hem enkel speler te maken, waarbij de hoofdverantwoordelijkheid als trainer vlotjes werd doorgespeeld naar Simon Davies. Een doorspeelbal waar menig liefhebber smalend om lacht. Het was immers altijd al de bedoeling geweest om deze voorzet te geven. Kompany aan de bal, assist naar Davies en laat zo beide heren maar scoren.

Nu, begrijp me niet verkeerd met dat weetje over de purperslak. Maar dit is wel wat er aan het gebeuren is, en niet enkel bij een ploeg als Anderlecht. Het voetbal is een sport die doordrenkt is van geld, iets waarvoor de beer danst. Een constructie zoals paars-wit kan het zich niet permitteren om alweer een seizoen achterop te hinken, waardoor een investering in een porseleinen topper wel moet lonen. Zelfs al verpakt het management deze transfer als een sportieve aanwinst, toch blijft dit vooral een publicitaire zet. En daar wringt hem het voetbalschoentje, althans voor mij toch, de man die niets van voetbal meent te kennen. De ploegen azen steeds meer op financieel profijt dan op sportieve prestaties, omdat de sponsors meer in beeld willen komen. In dat opzicht is het dan ook heel slim om iemand als Kompany de status te geven van speler-trainer, ook al was er bij aanvang al geweten dat dit niet lang zou blijven duren.

Stel dat Anderlecht alweer op weg is om geen landskampioen te worden dit jaar, dan slaat paars-wit onvermijdelijk meer wit uit dan paars. Uitroeiing van die purperslak, snapt u? En blijkt de speler-trainer *move* tóch de sleutel tot succes te zijn, dan kan de club weer terecht paars-wit noemen. Koningspaars-prinswit, als het ware.

www.robustaflex.be

www.vastiau-godeau.be

Kafee
DE MOPS

Gaverlandstraat 131-133
9120 Melsele

Alle dagen open vanaf 09u30

www.demops.be

www.solvas.be

ROBIN BECK

OP ZOEK NAAR ZICHZELF

VOETBAL IN MALTA

OP ZOEK NAAR ZICHZELF

De kneusjes van het Europese voetbal zijn niet langer wat ze geweest zijn. Nee, ze hebben een belangrijk element van hun status verloren: ze spelen niet langer slecht. Amper twaalf Europese landen halen tegenwoordig niet de top 100 van de wereld. Slechts een handvol stadstaten, waar de bakkers en beenhouwers nog het middenveld bevolken, blijven hun romantische amateuristische zelve. En dan is er nog Malta. Hoewel verzot op voetbal, geïnspireerd door de Premier League en de Serie A, schieten de Maltezen maar niet uit de startblokken. De archipel met circa een half miljoen inwoners is in de loop der jaren één van de slechtste leerlingen van de klas geworden.

GESCHIEDENIS SCHRIJVEN

23 maart 2019. Een historische dag voor het Maltese voetbal staat op het punt om zich te voltrekken. Niet dat het eiland er wakker van lijkt te liggen, want met de inheemse sportbeoefening is de gemiddelde inwoner hier niet echt bezig. Malta heeft enorm veel om fier op te zijn: een rijke geschiedenis, prachtige woelige kusten, een beeldschone hoofdstad en een uitmuntende *cuisine*. Voetbal hoort daar niet bij, net als de chaotische verkeerssituatie waarin het land chronisch lijkt vast te zitten. “*Wist je dat er in Malta meer auto’s dan mensen zijn?*”, weet de taxichauffeur ons te vertellen. Hij slingert zich, op mijn vraag, een weg door achtersteegjes en stokoude boerenwegen om toch maar op tijd op mijn bestemming te geraken, het Ta’Qali Stadion. Dat bevindt zich quasi letterlijk in het middelpunt van het eiland en speelt vandaag gastheer voor een dwergenduel tegen een collega-archipel in het kader van de kwalificatie voor het EK van 2020.

Malta is vandaag de *underdog*. Meestal is dat niet al te verwonderlijk, maar nu klinkt het toch vrij pijnlijk in de mediterrane oren. Tegenstander Faeröer, een semiautonome eilandenstaat met net iets meer dan 50.000 inwoners, staat maar liefst 85 plaatsen hoger op de wereldranglijst. In Europa doen

enkel San Marino en Gibraltar het nog slechter dan Malta. Dat zegt genoeg, net als het feit dat de thuisploeg al ruim 13 jaar lang wacht op een thuiszege in competitie. Gelukkig zijn er nog ticketstands open. Joost mag weten waarom, want de voetbalbond doet vandaag een actie: gratis inkom voor iedereen! Mooi meegenomen - al had een internationaal ticketje een mooi souvenir geweest - maar niet zo bijster effectief: nog niet de helft van het stadion is bevolkt op deze nochtans zachte zaterdagavond. Gelukkig maar, want organisatorisch talent is hier toch eerder schaars. Wie een frisse pint wil bestellen moet daarvoor een stevige wachtrij doorstaan om vervolgens bediend te worden door enkele wel heel jonge tieners, die schijnbaar mama komen helpen achter de toog. Praktijken die we het in het Belgische provinciale voetbal niet meer kennen, maar blijkbaar wel in door de UEFA georganiseerde internationale matches. Heerlijk.

Al te veel waarde hoeft aan de beruchte FIFA-ranking niet gehecht te worden, maar het zijn toch inderdaad de bezoekers die het meeste aanspraak lijken te maken op de zege vanavond. Malta heeft dan wel de score geopend in de eerste helft, het team staat onder constante druk. Doelman Henry Bonello van Valletta FC, normaliter slechts

derde keuze, heeft echter een begenadigde avond. Hij duikt, soms onorthodox, naar alles wat beweegt en stopt op het uur bijzonder knap een strafschoep. De thuisploeg moet weliswaar met tien verder, maar de heldendaden van Bonello inspireren plots alle Maltezen op en naast het veld. De South End Core, de fanclub van Malta, zet gezamenlijk de kelen open en wappert vol overgave met vlag en wimpel. De tifosi verhitten de emoties op het veld en een tiental minuten voor tijd krijgt ook Malta een strafschoep, die vakkundig wordt omgezet door ene Steve Borg. Volksfeest in de tribunes, 21 brokken adrenaline op het veld. Er wordt omwille van tumult allerhande maar liefst tien minuten overgespeeld. De opluchting bij affluiten is dan ook gigantisch: Malta wint na 13 jaar eindelijk nog eens een thuismatch met inzet!

Voor ons is de avond, ongewild, nog verre van afgelopen. In allerijl vertrekkend naar het stadion per taxi, hebben we er niet bij stilgestaan hoe we terug zouden geraken naar ons hotel aan de kust. Daar heeft trouwens geen kat bij heeft stilgestaan, toen het stadion in 1981 werd gebouwd. De site ligt letterlijk in the *middle of nowhere*, op een voormalige militaire luchtmachtbasis. Openbaar vervoer, sowieso al schaars en ondermaats in het land, is er niet en ook de toestroom aan taxi's is opgedroogd. Het is uiteindelijk, na meer dan een uur sakkeren, één van de leden van de South Core End, wiens broer een hele wedstrijd het publiek opjutte als trompettist, die ons een lift geeft. Dion Xuereb is zijn naam, bassist bij de Malta Philharmonic Orchestra, Liverpoolfan en vooral zo fier als een gieter op zijn Malta vandaag, al kent hij geen drie spelers van het team bij naam. Zijn avondrit leidt ons door de pittoreske dorpen van het eiland, zo schitterend verlicht en rustgevend dat we onze frustraties van daarnet al gauw vergeten zijn.

OP ZOEK NAAR ZICHZELF

Stadions zijn in Malta een zeldzaam goed. Zo goed als alle wedstrijden in de hoogste klasse van het land worden in het nationale stadion afgewerkt. De meeste clubs trainen wel op eigen artificiële terreinen, die niet geschikt zijn voor wedstrijden op het hoogste niveau omdat ze niet voorzien zijn van tribune. De bouw van het nationale

stadion had overigens flink wat voeten in de aarde en betekende het hoogtepunt van een politieke oorlog tussen de Brits-gezinde Labour-regering en de voetbalbond, geleid door een nationalistische bondsvoorzitter. Zelden zag een Westers land zulke politieke inmenging in haar sportbeleid. Toen de Britten, die tussen 1815 en 1964 het land koloniseerden, in 1979 hun laatste militaire eigendommen, waaronder de beste sportterreinen, aan de regering overleverden, begon een vrij belachelijk steekspel. De voetbalbond was vooral kwaad omdat hij geen gebruik mocht maken van de nochtans broodnodige velden en besloot prompt haar naam te wijzigen. En zo werd de Main Football Association geboren, de enige voetbalfederatie ter wereld zonder vermelding van een land in haar naam. De regering reageerde: ze organiseerde op eigen houtje oefenwedstrijden tussen Maltese selecties en Engelse topclubs van weleer zoals Nottingham Forest en Coventry City. Een interland tegen Turkije werd zelfs bijna stopgezet door rellen, die wat later als 'door de regering opgezet' werden bestempeld. Het pleit werd voorlopig beslecht door de bouw van een nieuw stadion, gefinancierd door de regering en, volgens de geruchten, een geheime geldschiet, niemand minder dan de verguisde Kolonel Muammar Khadafi van het naburige Libië.

De volgende ochtend. Ik heb een afspraak op de internationale luchthaven met Gianluca Lia, sportjournalist bij The Times of Malta, de oudste en grootste krant van het land. We zitten hier niet zomaar in een veel te dure koffiëbar, maar wel omdat er zo dadelijk geëerde gasten zullen landen op het tarmac. Veel tijd om te feesten hebben de Maltese voetballers niet na de zege van gisteravond. Dinsdag volgt immers een voormalig wereldkampioen als tegenstander, Spanje. *"Ik verwacht niet dat de spelers langs de gewone uitgang zullen komen"*, vertelt Gianluca me. *"Toen Juventus hier in 1998 een oefenmatch kwam spelen ontstond er geweldige chaos in de transitiehal. Er was 3000 man komen opdagen. Zidane werd bekogeld met bloemen. Marcello Lippi werd op de rug van een bewaker naar de bus gebracht. Er werd zelfs een stuk van de staart van Edgard Davids geknipt! Sindsdien is er een backdoor exit."* Het toont alleszins aan dat de Maltezen volledig gek zijn van voetbal. En

Foto Chris Sant Fournie

De South End Core zorgde voor heel wat vocale steun. ▲

toch loopt het mis.

"Waar kan ik beginnen?", is de sprekende openingsvraag van de jonge sportjournalist. "In de eerste plaats zijn we natuurlijk niet al te groot, maar dat excuus kunnen we sinds het succes van IJsland niet langer gebruiken. We hebben tegenover hen helemaal geen goed georganiseerde voetbalcultuur." Het lijkt wel alsof Malta's geïsoleerde status als eiland er bijna letterlijk voor zorgt dat er een soort voetbalgevangenis is ontstaan. De twee bekendste voetballers die het land ooit heeft voortgebracht behoorden zeker niet tot de wereldtop: Carmel Busuttill werd kapitein van KRC Genk, voor de fusieclub haar eerste successen begon te halen, en Michael Mifsud speelde ooit voor clubs als Kaiserslautern en Coventry. Maar ook aan de import schort er wat. "Buitenlandse spelers die naar Malta komen zijn vaak van slechte

kwaliteit. Ze komen hier om nog wat geld te verdienen voor een paar maanden en spelen maar een handvol matches. Het voetbal in Malta gaat ook verschrikkelijk traag door de hitte en het lange gras in de weinige stadions. De Maltese mentaliteit bij het voetbal is gewoon niet snedig genoeg om progressie te maken."

Het lijstje van topvoetballers die ooit in Maltese loondienst speelden, is inderdaad mager. Een rist Engelsen in de jaren 70 en 80 en verdwaalde Italianen zoals Fabrizio Miccoli en Cristian Zaccardo in meer moderne tijden. Jordi Cruijff, zowaar, in 2009-2010 voor Valletta en Yannick Bolasie twee jaar eerder voor Floriana. Bolasie slaagde er effectief in om op het eiland zijn loopbaan te reviven, iets wat af en toe een paar Belgen ook hebben geprobeerd. Dit seizoen spelen Jordy Lokando (Senglea) en Nouredine Lachrah (Zebbug) voor enkele

SCHAALVERKLEINING?!

De soevereine staat Malta heeft om en bij het half miljoen inwoners, verdeeld over drie eilanden. Op het eiland Comino wonen er sinds 2017 nog slechts drie mensen, nadat de vierde de pijp aan Maarten gaf. Op het prachtige derde eiland, Gozo, wonen iets meer dan 35.000 Gozitanen.

Gozo mag dan wel behoren tot Malta, het heeft een heel eigen identiteit. De mythologische woonplaats van de nimf Calypso, de jaloerse tang die jarenlang Odysseus gevangen hield, straalt kalmte en rust uit. Een luchthaven is er niet en wie met de wagen het eiland wil verkennen moet daarvoor de ferry op. De toestroom aan toeristen wordt op die manier vakkundig beperkt, maar sluit uiteraard ook een beetje de rest van de wereld af.

Van zo gauw een regio groter is dan de spreekwoordelijke drie man en een paardenkop, wordt er uiteraard gevoetbald. Dat is in Gozo niet anders, maar wat opvallend is: de Gozitanen spelen in een eigen competitieformule met twee reeksen, hebben een eigen voetbalbond en brengen zelfs een nationale ploeg in stelling.

Gianluca Lia vertelt: "Gozo heeft een eigen, goed georganiseerde voetbalbond, die echter niet door de UEFA wordt erkend als volwaardig lid. De splitsing is historisch gegroeid en nu zou het voor ploegen uit Gozo erg lastig zijn om uit te komen in de Maltese competities. Dan zouden ze immers op het laagste niveau moeten beginnen en daar zijn de meeste clubs te goed voor, zoals blijkt uit de gezamenlijke Maltese beker ieder jaar. Twee jaar geleden speelde Victoria Wanderers nog de halve finale. De meeste van de clubs zijn dan ook semiprofessioneel en stellen zelfs meerdere buitenlanders op."

In 1987 probeerde het eiland dan toch een vertegenwoordiger af te vaardigen in de Maltese competitie. Gozo Football Club werd boven de doopvont gehouden. Tussen 1997 en 1999 wist de club tweemaal op rij te promoveren, waardoor het plots in de hoogste klasse terecht kwam. *"Gozo leek een succes te gaan worden, maar uiteindelijk is het sprookje toch in mineur geëindigd. Het transportprobleem bleef een struikelblok, maar ook het feit dat de club geen jeugdelftallen had en dus eigenlijk enkel volwassen Gozitanen de selectie uitmaakten, brak hen zuur op. Ook de financiering liep stroef. Hier heeft ieder gehucht nu eenmaal zijn clubje. Naar het grote plaatje wordt niet gekeken. In 2011 werd de ploeg opgedoekt, al bestaat er nog wel een vrij succesvol dameselftal."*

mindere goden in de eerste én tweede klasse. In het verleden waren iets bekendere namen als Jason Vandelannoite, Ernest Nfor en Landry Mulemo actief bij topclubs als Hibernians en Birkirkara.

"In het algemeen mankeert het het voetballandschap in Malta historisch gezien visie. Alleen al het feit dat er hier 54 clubs zijn in vier divisies, is waanzinnig. Dat zorgt voor een ongezonde concurrentiestrijd en een wildgroei aan investeerders die niet weten waar ze aan beginnen." Maar volgens Gianluca is het ook niet allemaal kommer en kwel. *"Malta heeft de afgelopen jaren vooral ingezet op jeugdteams en dat werpt zijn vruchten af. Vorige week speelden onze U-19 nog gelijk tegen België en in het kwalificatietornooi voor het laatste EK U-21 paktten onze beloften zelfs 11 punten. Ook het vrouwenvoetbal zit in de lift, met ster Rachel Cushieri die in de zomer Anderlecht verliet voor PSV. Haar foto prijkt trouwens op de gevel van het nationale stadion."*

RECORDS VERDEDIGEN

Na een uur vruchteloos zoeken naar bekende Spaanse gezichten, hebben we wel genoeg gezien. Gianluca voert me met veel plezier – hij is een ware Maltese voetbalencyclopedie en bovendien spraakwaterval – met zijn kleine wagentje naar Sliema, een voormalig vissersdorp dat zichzelf in de 19de eeuw ontwikkelde tot een geliefd buitenverblijf voor de Maltese bourgeoisie. Het sportieve uithangbord van de badplaats is Sliema Wanderers, één van de weinige clubs die bij voetbalfans misschien een belletje doet rinkelen. *"Iedereen in Malta heeft eerbied voor Sliema. Het is historisch gezien de beste club van het land en quasi iedere topvoetballer die het land heeft voortgebracht, speelde ooit voor de Wanderers. Het enige probleem dat ze hebben is de publieke belangstelling. Die is de afgelopen jaren snel geslonken."*

Nee, voor ultra's of fancultuur ben ik niet afgezaakt naar dit mondaine stukje Malta met voetbalgeschiedenis. Roberto Arrigo, één van de vele prominente voorzitters die de club rijk is geweest, antwoordde ooit op de vraag waarom Sliema zo weinig volk trok: *"Mochten de doden meetellen, hadden we er veel meer gehad."* Vrij cynisch zal u denken, maar dat is nu eenmaal ingebakken in de winnaarsgeest van deze vereniging en

allerminst een factor die hen lijkt tegen te houden in hun constante zoektocht naar successen. Waarom dat zo is, zal ik deze middag trachten uit te vissen bij Joey Camilleri, een kranige zeventiger die al sinds mensenheugenis de club op de voet volgt.

Joey neemt me mee naar het clubhuis van de Wanderers, dat ietwat verscholen ligt in een zijstraat van de drukke boulevard aan de oevers van de baai. Vol nostalgie leidt de man me rond langs de muren van de met memorabilia overladen pub. Aan ieder truitje dat we passeren, hangt een verhaal vast. En bij elk van die verhalen was Camilleri aanwezig. *"Toen ik zes jaar oud was, kwam ik voor het eerst mee met mijn vader die hier in het bestuur zat. Sindsdien ben ik hier kind aan huis."* Het levende clubmonument weet alleszins van aanpakken. Hij krijgt me zelfs zover dat ik me waag aan een pasta met konijn, één van de weinige diersoorten die me niet kan bekoren op culinair vlak. *"Zo heb je konijn nog niet gegeten"*, overtuigt hij me. Hij heeft gelijk, want het typische Maltese gerecht smaakt heerlijk tussen zijn sappige verhalen. Over hoe de spelers vroeger na de training moesten douchen in het gebouw waar we nu een praatje slaan, nadat ze daarvoor op de voetbalschoenen door de straten moesten paraderen. Of hoe Carmel Busuttill – *"Die ken je wel, hé?"* – hier zeven jaar lang het mooie weer maakte, nadat hij transfervrij het gedegradeerde Genk verliet. *"Hij won hier in 1996 de landstitel, een grote meneer."*

Het brengt ons naadloos bij het hoogtepunt van mijn bezoek aan het clubhuis. We nemen de trap naar het eerste verdiep, waar Joey me met de sleutel in de hand influistert dat de meeste bezoekers hier niet binnen mogen. *"Bereid je maar al voor om overdonderd te worden, want een collectie als deze kan je enkel bij Real Madrid terugvinden!"* We betreden de bestuurskamer, die werkelijk tot de nok gevuld is met zilverwerk, waaronder de trofeeën van 26 landstitels en 21 bekens. Allebei een Maltees record, maar allebei bedreigd door de aanstormende historische rivalen. Wekelijks worden de bestuurders van de Wanderers, trouwens vernoemd naar de tegenhanger uit het Engelse Wolverhampton, met de neus op de feiten gedrukt: een seizoen zonder trofee is een mislukt seizoen. *"Het is intussen al van 2005 geleden dat we de landstitel veroverden,"* weet Joey, *"maar we*

Foto Robin Beck

▲ Joey Camilleri aanschouwt de rijkgevolle prijzenkast.

zijn volop bezig om het niveauverschil met onze rivalen Valletta FC en Hibernians te dichten."

Terwijl mijn ogen nog fonkelen van al die trofeën, begeven we ons in de drukke binnenstad van Sliema. Een tweehonderdtal meter van de bar houden we halt. Mocht onze gids er niet zijn bij geweest, waren we dit mooi gerestaureerde gebouw, dat onder meer een shoppingcenter herbergt, gewoon straal voorbijgelopen. In een land als Malta, waar bouwgrond een gigantische zeldzaamheid is, wordt er immers zeer creatief en innovatief omgesprongen met ruimte. Ook bij voetbalclubs. Gisteren nog zagen we in Valletta een wel erg bijzondere plek voor een trainingsveld, met name op de immense verdedigingsmuren die de hoofdstad omringen. Maar ook bij Sliema hebben ze zichzelf overtroffen, sinds ze in 2009 verhuisden naar het dak van een

appartementengebouw. Wanneer we uit de lift stappen, bevinden we ons op een bijzondere locatie: omgeven door wolkenkrabbers ligt hier op het dak een perfect kunstgrasveld, omspannen door netten om de rondvliegende ballen tegen te houden. De locatie herbergt echter meer dan een trainingsveld alleen. Ook de zogenaamde 'Youth Nursery' bevindt zich op het dak, ooit de eerste jeugdacademie van het land en aan het aantal bekens te zien (nog meer!) bijzonder succesvol. En net terwijl ik bedenk hoe professioneel deze club wel niet te werk gaat, daagt de realiteit weer voor me op. Joey, duivel-doet-al van het zuiverste soort, ontfermt zich over een verlegen en vooral verdwaalde jongeman: "Je wil hier eens komen meetrainer? Van waar kom je? Van Engeland? Prima, ik stel je even voor aan de trainer." Spontane sollicitaties bij het eerste van de recordkampioen? In Malta kan het ...

DE MENING VAN IL BUZU

Bij valavond trek ik naar de laatste, niet te missen halte van mijn voetbalonderzoek. De taxirit wordt – uiteraard – geteisterd door files, dus besluit ik maar een praatje te slaan met de chauffeur, over voetbal, natuurlijk. Echt happig reageert die echter niet op het onderwerp en het is pas wanneer ik uit de biecht klap over wie ik ben en met wie ik heb afgesproken dat hij loskomt. *“Ik speelde tot mijn 21ste semiprofvoetbal bij Hamrun Spartans. Technisch sterk, goede traptechniek, kortom een mooie toekomst. En plots was het geld op en was ik mijn belangrijkste bron van inkomsten kwijt. Ik ben overigens lang niet de enige speler die dat is overkomen. Jaarlijks wordt hier spelers, zowel Maltezen als buitenlanders, de hemel beloofd. Wat ze krijgen is de regelrechte hel. Ik heb een degout van de voetbalwereld gekregen, maar af en toe voetbal ik nog eens met vrienden en dan besef ik terug wat voor een mooie sport het blijft. Lopen gaat wat moeilijker, maar die crosses van dertig meter zitten nog steeds in mijn benen!”* Vol enthousiasme zet de brave man me af in het centrum van Mosta. *Catenaccio makes your day*, daar doen we het voor!

Mosta is bekend om haar Rotunda, een prachtige basiliek waarin tijdens de Tweede Wereldoorlog door de dakkoepel een Duitse bom van een halve ton viel, die echter weigerde te ontploffen en sindsdien staat tentoongesteld als toeristentrekspleister. Een mirakel zonder meer, maar vandaag niet mijn bestemming. Die ligt een paar straten verder in het Charles Abelastadion. Nu ja, stadion is veel gezegd, laten we het houden op sportcomplex. Op een klein trainingsveldje hangt een kleine koter het uit. De jonge amokmaker werd zonet vakkundig voorbijgesneld door zijn ploegmaat en trakteert ons op een oorverdovend gekrijs dat door merg en been gaat. In plaats van een dreun op zijn kop, krijgt ie een knuffel van de mama. Zowel de trainer van het team als ikzelf rollen met de ogen. Ik ben meteen fan.

Sinds een paar maanden is mijn gastheer van vanavond jeugdtrainer bij het bescheiden Mosta FC, een liftploeg tussen de eerste en tweede klasse. Een mooie aanwinst voor de lokale club, want met

Carmel Busuttil heeft ze de beste Maltese voetballer aller tijden in haar rangen, goed voor 113 internationale caps en 23 doelpunten. *“Il Buzu”* heeft natuurlijk ook een stevige link met België. *“Genk is als mijn tweede thuis, binnen een paar weken ga ik er weer heen en daar kijk ik oprecht naar uit. Het is ongelooflijk wat voor een respect ik krijg in Limburg en dat na al die jaren. Ik heb in België vrienden voor het leven gemaakt. Pierre Denier en Ronny Gaspercic bijvoorbeeld, die waren onlangs nog op bezoek.”* Voor wie Busuttil niet kent, de spits speelde zes jaar lang voor Racing Genk, in een tijd waarin de fusieclub geteisterd werd door interne twisten tussen de kampen van Waterschei en Winterslag. Een veldslag die uiteindelijk zou eindigen met een pijnlijke degradatie in 1996, waarna hoofdinvesteerder *“de KS”* (Kempische Steenkoolmijnen) besloot schoon schip te houden en beide clans aan de deur te zetten. Drie jaar later werd Genk landskampioen. *“Ik had nooit durven denken dat de club zou uitgroeien tot de topper van vandaag.”*

Maar liefst 19 jaar lang speelde Busuttil voor de nationale ploeg van Malta. Hoge toppen en diepe dalen heeft de spits meegemaakt. Gelukkig was hij er niet bij in de meest desastreuze wedstrijd ooit van het eiland: op 21 december 1983 verloor Malta in Sevilla met 12-1 van Spanje. Het was de laatste kwalificatiewedstrijd voor het EK 84 en door de die monsterzege slopen de Spanjaarden voorbij Nederland op basis van een beter doelpuntensaldo. De Maltezen werden beschuldigd van omkoping, maar vele spelers, waaronder de geblesseerde Busuttil, beweren dat het team werd vergiftigd tijdens de rust. Die pijnlijke avond in Andalusië staat overigens in schril contrast met de rest van de jaren 80 voor Carmel. Als de man scoorde deed hij dat niet tegen Janneke en Mieke, wel tegen toppers als Spanje, West-Duitsland of Italië. Tussen 1987 en 1989 scoorde Busuttil maar liefst 13 doelpunten en werd hij één van de beste internationale spitsen van Europa. In 1994, in volle aanloop naar het WK, zakte de Rode Duivels door zijn toedoen de moed in de schoenen: hij versloeg één-op-één Michel Preud'Homme en zorgde voor één van de grootste stuntzeges uit de Maltese voetbalgeschiedenis.

Kortom, een man die op handen zou moeten worden gedragen in zijn thuisland.

▲ Carmel Busuttill op het trainingsveld in Mosta.

Helaas is de werkelijkheid van het Maltese voetbal compleet anders. Ook bij Busuttill horen we dezelfde kwalen de revue passeren: luiheid, corruptie, onkunde, te veel clubs, te weinig opleiding. En, toch wel bijzonder, nog steeds die politieke twisten die vooruitgang bemoeilijken. *"In 2011 werden John Buttigieg en ik ontslagen als bondscoach. Dat kan gebeuren, dat is voetbal. Maar we hadden nog een contract en de voetbalbond weigerde onze ontslagvergoeding te betalen. Dus trok ik naar de rechtbank en kreeg ik gelijk."* Eind goed al goed zou men denken, maar niks was minder waar. *"Ondanks mijn gelijk, heeft de voetbalbond me voor 8 maanden geschorst. Dat was voor mij de druppel, ik zet geen voet meer binnen op de bond, zolang het huidige management aan zet is."* Dat wil hoegenaamd niet zeggen dat Carmel Busuttill geen rol meer wil vervullen in het Maltese voetbal. Zo belandde hij via premier Joseph Muscat, wiens dochter er ook

voetbalt, bij Mosta en steekt hij al zijn overige energie in sociale voetbalprojecten. *"Through reading and writing, I can score"* is het motto van één van zijn nieuwste projecten, waarin Busuttill samen met enkele andere ex-voetballers de minderbedeelden in de samenleving aanzet tot meer geletterdheid.

Een onderhoudend interview komt op zijn einde. *"Ik moet vanavond in de studio zitten voor de interland tegen Spanje"*, vertelt Carmel met een grimas op het gezicht. *"Zeker niet mijn favoriete tijdverdrijf, maar de plicht roept."* Ook Malta doet zijn plicht, het verliest nipt met 0-2.

EUROTHERM

VAN GEYSTELEN NV

Van Geystelen produceert ramen
en deuren van de hoogste
Belgische kwaliteit, zowel
voor particulieren als
voor bedrijven.

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

Openingsuren

Maandag tot vrijdag van 10u00 tot 18u00

Zaterdag op afspraak

Zondag en feestdagen gesloten

PURE 'LOGOCA'

Voetbal en India, het is een lastig huwelijk. Ingevoerd door en lange tijd voorbehouden aan de Engelsen, is voetbal niet de meest populaire sport bij de inheemse bevolking van dit immense land. Een gebrek aan samenhang (iedere stad heeft wel zijn eigen competitie), middelen (pijnlijk duidelijk gemaakt toen men blootvoets deelnam aan de Spelen van 1948) en interesse (cricket is er duidelijk de nationale sport), zorgden ervoor dat India pas sinds 1996 een nationale competitie heeft.

De bakermat van het voetbal in India ligt in Calcutta, waar de lokale competitie, opgericht in 1898, maar liefst zeven divisies kent. Het is daarmee de oudste competitie van Azië en zelfs één van de oudste ter wereld. Twee ploegen zwaaien er doorgaans de plak: de oudste club van het land, Mohun Bagan, en de recordkampioen, East Bengal FC. Die laatste zette prominent een fakkel (of *Masha*) in haar logo. De brandende toorts symboliseert de eenheid onder de Oost-Bengalen en werd opgenomen na vreedzame protesten (de zogenaamde *Satyagraha* van Gandhi) tegen het koloniale regime begin jaren 30. Toen East Bengal na een arbitraire beslissing niet mocht promoveren naar de hoogste divisie, daagden duizenden fans met een fakkel in de hand op om dit onrecht aan te klagen. Sindsdien is de vlam van East Bengal nooit meer gedoofd ...

WAW

Waasland Auto Noord

ONDERHOUD - HERSTELLING - DEPANNAGE

Zandstraat 60 - 9170 Sint-Pauwels

03 778 79 08

0495 65 60 48

**SANITAIR
VAN BUYNDER BVBA**

welness • waterleidingen • riolering • sanitair en
aardgas • dakwerken • centrale verwarming
zonneboilers • vloerverwarming

**SANITAIR VAN BUYNDER BVBA
Windmolenstraat 38 • 9120 VRASENE**

Tel/Fax : 03 755 37 19

www.vanbuyndersanitair.be

FILIP JANSSENS

PAUL JONGENELEN

CLUB ZOALS HET LEVEN ZELF

'IN MEMORIAM': 95 JAAR BERINGEN FC

CLUB ZOALS HET LEVEN ZELF

Op zaterdag 6 juli jl. was het nog eens ouderwets feest in het Mijnstadion van Beringen. In het kader van "95 jaar Beringen FC", een in memoriam van de ondertussen ter ziele gegane, maar ooit toch wel roemrijke mijnclub Beringen FC, werd een retrowedstrijd georganiseerd tussen oud-spelers van de thuisclub en hun Limburgse regiogenoten van STVV, die de oude tijden moest doen herleven. Tegelijk was er een heuse tentoonstelling omtrent de geschiedenis van de club te bezoeken en ook nationale én internationale *groundhoppers* waren meer dan welkom om in alle mogelijke hoeken en gaten van dit traditierijke stadion vrij te komen snuffelen ... Daar moest Catenaccio Magazine bij zijn!

In loepzuivere 'Antwerpse stijl' werd richting Limburg gereden: twee 'Sinjoren', een redacteur en een fotograaf, die elkaar voor het eerst ontmoetten; "iene van den Aantwaaarp" en "iene van den Beeirschot", samen in één auto ... Veel geduw en getrek dus, veel geroep en getier, alsook veel woest geslinger over diverse rijstroken. Afijn, de boetebonnen komen vroeg of laat wel ter redactie aan ... Nu eerst tijd voor de hoofdzaak aller hoofdzaken: voetbal.

ROOD BOVENAAN

"Hei, Jos! Da' rood naa' boove!", roept Etienne zijn kompaan vanuit de verte toe. Jos, een tijdloze vijftiger met zomerse riethoed op en een guitige oogopslag vanachter zijn brillenglazen, staat tientallen Beringen FC-vlaggen aan de omheining te bevestigen, het hele stadion rond. "Ah natuurlijk, het was rood-zwart ,hé", verklaart Etienne zichzelf nader. "En dus moet het rood bóvenaant!" Etienne Dirix tapt vandaag in de VIP-kantine. Alle oud-spelers, clubverantwoordelijken van vroeger en nu, en wellicht ook lokale notabelen moeten vandaag bij hem zijn als ze wat te drinken willen. Maar de ganse dag is hij in het getouw met duizend en een zaken, veelal tegelijk – net zoals die tientallen andere grote clubharten die hier vandaag

onvermoeibaar in de weer zijn om van deze "95 jaar Beringen FC" een onvergetelijk gebeuren te maken.

Met Jos Dierickx – "Klinkt hetzelfde, maar we zijn géén familie!" – keuvel ik wat over het Limburgse voetbal van weleer. Tal van grote namen passeren de revue. Waaruit eens temeer blijkt wat voor een impact de provincie Limburg in de tweede helft van de 20ste eeuw op dat Belgische voetbal, alsook de groei ervan, heeft gehad. Met René Vandereycken – "Wat een pàss had die man, hé ..." – heeft hij nog in de jeugdreeksen samengespeeld, circa 45 jaar geleden. Jos toont me zijn enkel aan de binnenkant van zijn linkerbeen. Nog één feest van vlekken, eeuwig blauw & rood & wit ... Overblijfsel van één van Renés *tackles* op training. Zoiets, zo beeld ik me in, draagt een mens met trots. En aan z'n guitige lach te zien, terwijl hij me zijn voetbalsouvenir toont, klopt dat voor Jos alvast zéér zeker.

'KAT & HOND' OP VRIENDELIJKE WIJZE

Vanwaar eigenlijk net STVV als tegenstander vandaag? Symbolisch voor enige animositeit van weleer? Het regelen van nog wat openstaande rekeningen misschien? "Neen hoor", nuanceert Eric Claes, de organisator van vandaag. "Noem

het 'vrolijk nabuurschap'. Als clubs uit de Limburgse regio waren we kat en hond, doch steeds op vriendelijke wijze", lacht hij breed. Om en rond het stadion is het inderdaad al verbroedering wat de klok slaat. Voetbal, in de eerste plaats, verbindt. En gedeelde herinneringen evenzeer ...

"In 2014 startte ik mijn zoektocht naar fotomateriaal en wedstrijdgegevens over Beringen FC. Ik wilde eerst alleen maar een mooi fotoboek maken voor mijn vader, die een jaar later 70 zou worden. In het begin vlotte de research niet echt, maar gaandeweg leidde het ene contact tot het andere en kwam ik over de vloer bij oud-spelers, supporters, bestuursleden, ... Zo stapelden op den duur de schoendozen zich op. In zoverre dat ik moest besluiten dat al dit materiaal ook echt gedeeld hoorde te worden. En dus richtte ik in februari 2015 de Facebookpagina 'Beringen FC 522' op. Het aantal volgers dikte zienderogen aan; iedereen herleefde gretig zijn eigen petite histoire uit dit mooie stukje Belgische voetbalgeschiedenis."

IN DE STERREN GESCHREVEN

Maar die heroplevende interesse in Beringen FC, die hernieuwde passie voor zw ... – Oeps, sorry, Etienne ... [- voor rood-zwart, die kón natuurlijk niet tot de virtuele dimensie beperkt blijven. Er moest en zou iets échts', iets tastbaars georganiseerd worden. Eric Claes: *"Er werd al gauw druk vergaderd door sympathisanten en leden van de supportersclub De Volksmacht. We hadden contact met het stadsbestuur, met mogelijke sponsors, ... We sprongen in het diepe en hoopten maar dat we – vooral financieel dan – niet zouden verdrinken."* Uiteindelijk namen 30 oud-spelers, op 5 juli 2015, bij maar liefst 40° Celsius, onder luid gejuich elkaars maat. De oudgedienden van Beringen FC wonnen met 4-1 van die van FC Diest. Onder de 870 aanwezigen destijds was coach Kees Rijvers, toen al 89 jaar oud.

En *"van 't één komt 't ander"*, zoals een oerdegelijke Vlaamse zegswijze gaat. *"Door het grote enthousiasme van iedereen die die dag van dichtbij had meegemaakt, was de drang groot om dit nog eens over te doen. 2019, de 95ste verjaardag van Beringen FC, leek hiervoor wel in de sterren geschreven te staan... In maart van vorig jaar kwamen we een eerste keer samen. Nu, ontelbare vergaderingen, mailtjes en*

telefoongesprekken later, staan we hier ook echt." En wég is Eric, apetrots, maar ook onophoudelijk en onvermoeibaar bezig met alle losse eindjes die hij nog in het vizier krijgt.

HET MIJNSTADION – MIJN STADION

Niet alleen de retrowedstrijd en die expositie staan vandaag op het programma. Een extra inspanning werd gedaan om *groundhoppers* aller landen tot in Limburg te krijgen. U kent ze wel, ontdekkingsreizigers in hart en ziel, immer op zoek naar plekken waar het wezenlijke van deze sport aanschouwelijk en tastbaar wordt. Zo konden we hen faciliteren in hun honger naar *'voetbalechtheid'*, naar authentieke stadionnetjes, mooi als volkse kathedralen. En dit Mijnstadion heeft heel wat *feeling*, ziel en sentimenten te bieden!

Het begint al bij het aanlopen: pal in een volkswijk gelegen, straten die als hoofse opritten allemaal naar diezelfde plek, de middencirkel, lijken te leiden. Automatisch ben je in gedachten terug in de jaren 60, 70, 80, toen hier tweewekelijks duizenden mensen in clubkleuren rondliepen, zich mentaal voorbereidend op de nakende wedstrijd van hun club. Een vriendelijke, Turks-Belgische buurtbewoner van gemiddelde leeftijd fietst nieuwsgierig langs, ziet ons bewonderend rondkijken en vraagt wat we juist komen doen. Zelf is hij, op het eerste zicht dan toch, te jong om vele levendige herinneringen aan Beringen FC in al hun glorie overgehouden te hebben, zelfs al woonde hij al zijn hele leven in deze buurt. Iets wat we hem niet kunnen vragen, want zijn enthousiasme om ons welkom te heten laat zich niet zomaar onderbreken. *"Er wonen nog veel oud-spelers hier"*, weet hij ons wel nog mee te geven en ons vriendelijk *"Nog een heel mooie dag hier!"* toewuivend vertrekt hij weer.

VOLLE BAK

Wat meteen opvalt is de noeste, rustieke stijl waarin het Mijnstadion is neergezet: rode baksteen, gecombineerd met gegoten beton. Maar eens binnen overvalt je iets onmiskenbaar herkenbaars, dat niettemin o zo moeilijk te definiëren valt. Hier, beste lezers, zo weet je instinctief en meteen, hebben mensen geleefd. Hier kwamen ze samen, uit liefde voor een club en uit liefde

Het Mijnstadion, pal in de woonwijken van Beringen. ▲

voor hun medesupporters. Hier kwam een 'familie' tot stand. Hier zaten vaders en zonen, broeders en zusters, ouderlingen en jeugdelijk grut, arbeiders en notarissen, lief en leed delend, saamhorig naast elkaar. Hier werd gelachen en gehuild, gedroomd en gebeden, geroepen en gezongen, gescholden en georakeld. En dat zie of voel je echt niet overal, zoals de ervaren voetbalbezoeker *'slash' groundhopper* goed genoeg weet. Dat vergt een ziel. Dit is geen bladgouden, commerciële entertainmenttempel. Dit is het huis, of beter de thuis van een gemeenschap. Het Mijnstadion is ook echt *'mijn stadion'*, van en voor de mensen.

Oud? Natuurlijk. Vervallen? Steeds meer, jazeker. Maar poëtisch? Als weinige anderen ... De onoverdekte gradins achter de doelen zijn in een trapsgewijze sikkel opgebouwd. Lekker, zo'n echte curve! "*Geen omheiningen,*

nooit nodig gehad!", voegt Pierre, een Beringensupporter-op-jaren eraan toe, met een stemgeluid dat het midden houdt tussen glasheldere overtuiging en overslaande ontroering. "*Alleen maar zo een betonnen muurtje van amper een halve meter hoog. En als het 'volle bak' was, nou, dan stonden daar wel twee, misschien zelfs drie rijen supporters voor, hoor...*" De als vanouds (zeg maar legendarisch) schitterende grasmat ligt er weermom onberispelijk bij. In de verte hangen twee hardnekkige fans hun grote 522 SIDE-vlag aan een hek achter het noordelijke doel. Opmerkelijk, met het zwart bovenaan ... Waar zit Etienne als je hem nodig hebt! Lateraal, aan de lange zijde, hangt een gelegenheidsspandoek ter nagedachtenis van Jos, *duivel-doet-al* bij fusieclub KVKV Beringen, slechts 5 maanden geleden gestorven. Bedankt voor alles, Jos.

BERINGEN XI

DO THE HIP 'HOP'...

Op de overdekte statribune aan de lange zijde langs de straatkant hoor je de vage echo's van het supportersgejoel nog. De hoofdtribune is een pareltje in drie stukken: centraal de oorspronkelijke banken, geflankeerd door twee recenter aangebouwde blokken. Deze straalt een licht komieke kracht uit. Vlak achter de *banques d'honneur*, loepzuiver ter hoogte van de middenstip staat de perstribune, een rijtje zitjes achter een ambachtelijk in elkaar getimmerd schrijftafelverhoog. Daarachter een soort washok van hoop en al één metertje breed, voorbehouden voor "BRT TELEVISIE", zoals in rood geschilderde letters op de binnenmuur prijkt. Dat heerlijke nederige, bijna Spartaanse uit die tweede helft der twintigste eeuw toch ... Hier zaten dus Rik De Sadeleer en Yvan Sonck en wie weet wie nog allemaal, verkleumd door de winterkoude, de thuiswedstrijden van Beringen FC te verslaan ... Ronduit verrukkelijk!

En dat vindt ook Pedro, *groundhopper* uit Nederland, die aan zijn 110e stadion toe is. "Ik ga bij voorkeur naar wedstrijden, natuurlijk, maar als je dan al eens de kans krijgt om een stadion als dit te bezoeken, dan laat je die kans niet liggen. Het is toch een beetje een *lost ground*, hé, want er wordt ook niet meer in *gevoetbald*, wel? Zo iets doe je gewoon!", verklaart Pedro stellig. Zelfs als je daarvoor naar Belgisch Limburg moet komen? "Naar de maan, desnoods! Kijk, je moet weten, dit soort stadions hebben wij simpelweg niet meer in Nederland. Zoveel karakter, zoveel persoonlijkheid, zoveel historie ook, zo echt allemaal. Dat is allemaal weg, bij ons."

VAN DE UEFA CUP-FINALE TOT IN BERINGEN

Dat bevestigt luidruchtige Harrie, een zeer aanwezige, maar verder ook bijzonder aangename en vriendelijke Eindhovenenaar en zelfverklaard "West Ham United!"-supporter. Harrie hep al heel wat jaartjes achter de kiezen en weet opmerkelijk veel over de geschiedenis van het stadion en de club hier. "In 1982 speelden de Rode Duivels hier een oefenwedstrijd tegen PSV", verklaart Harrie stellig. "Uitslag: 3-3. Wisjenie, hé?" En sterker nog: "In 1978 bereikte PSV ten koste van FC Barcelona, het grote Barcelona met

Cruiff en zo, de finale van de UEFA Cup. Een zege tegen ieders verwachting in! In het Philips Stadion werd het maar liefst 3-0. Maar binnen de twintig minuten was daar in Camp Nou, in het Spaanse Catalonië, bijna niets meer van over. Maar dan zomaar, vanuit nergens, scoort me daar plots Nick Deacy, een Welshman, de enige buitenlander overigens in de selectie van PSV toen ..." Eindstand: 3-1. PSV naar de finale! En Nick Deacy? Naar Beringen FC, jazeker.

Twee prille twintigers, ook uit Eindhoven, volop aan hun eerste wedervaren in een hopelijk lange carrière als *groundhopper* bezig, luisteren ademloos toe. "Jullie hebben ook echt Marco Van Basten en zo zien spelen ...", zucht één van de twee. "En ik, ik ben pas in 1996 geboren!" Dat hij, ter compensatie, nog tal van toppers-to-be zal kunnen aanschouwen, live, terwijl wij al lang en breed onder de graszoden liggen, wil er voorlopig niet echt in bij hem. Maar dat komt nog wel.

En terwijl ik even pauzeer, buiten, hoor ik een jong Duits koppeltje in een vermakelijke, Dietse spraakverwarring tussen ketchup, currysaus en curryketchup terecht komen terwijl ze aan het frietkot - voor een food truck moet u bij een ander magazine wezen, beste lezer - een internationaal lekkere braadworst proberen te bestellen. En wat verderop zie ik drie Antwerpse kompanen lopen, de armen in elkaar gehaakt, elk getooid in een retroshirt van Berchem Sport, midden jaren 70. Het is leuk, oprecht leuk, om hier met zovelen te zijn.

TIJDLOZE KLASSE

En om 15 uur wordt, opnieuw onder een stralend zonnetje, de retrowedstrijd tussen Beeringen FC en Sint-Truidense VV, toch hét galamoment van de dag, op gang getrokken. De namen van de oud-spelers, zonder uitzondering clubiconen, maar niet zelden ook heuse nationale voetbalcoryfeeën, worden één voor één onder luid gejuich afgeroepen. Ik ontwaar de immer herkenbare Danny Boffin en spits de oren bij de naam Patrick Teppers, één van de meest begaafde en tegelijk meest onderschatte voetballers in het België van de jaren 90, mijns inziens. Ik zie, een vijftal metertjes buiten het strafschopgebied geposteed, een wat gezette man met

▲ **Tevreden spelers na een aangename galamatch.**

grijskalende kruin en slapen, volledig in kanariegeel getooid, vooral veel om zich heen kijken en enkel achteloos, zo nu en dan, een balletje opzijschuiven. Maar als diezelfde figuur plots uithaalt en met de wreef een bal vanuit quasi stilstand vanop méér dan 20 meter verschroeiend tegen de netten jaagt en zo de doelman van dienst een oorsuizing bezorgt, weet ik het wel zeker: ja, *den Teppers* doet mee! Op klasse staat géén leeftijd... en is al evenmin in 'body mass index'-en te vervatten.

Maar Boffin en Teppers zijn lang niet alleen. Aan weerszijden komen vele tientallen jaren ervaring in professioneel topvoetbal samen aan de aftrap. In het doel van Sint-Truiden staat Bart Deelkens, naast oud-Kanarie ook ex-Westerlo, ex-MVV (NL) en ex-Beveren. We zien ook Peter Voets, die niet alleen bij Sint Truiden actief geweest is, maar ook bij Sporting Hasselt, Patrick Schoofs, ex-STVV,

maar ironisch genoeg ook ex-Beringen FC, naast tevens een tijdje voor SK Beveren gespeeld te hebben, Eddy Dierickx van o.a. KV Mechelen, Steven Nijs, die o.a. bij FC Luik en Eendracht Aalst speelde en Dirk Daelmans, Lommel SK-, Patro Eisden- en Eendracht Aalst-speler. Ook 'eeuwige Kanarie' Wilfried Sleurs is van de partij. Nino Teppers, zoon van, vat vooraan post. Bij Beringen vallen vooral flankspeler Massimo Caruso en natuurlijk ook Rode Duivel Nico Claesen op. En ook Geert Berrevoets, die niet enkel voor Beringen uitkwam, maar ook ooit speelde voor Verbroedering Geel, KFC Turnhout, Germinal Ekeren en KV Oostende, heeft de veters klaargestrikt.

THEO & FATIH KIJKEN TOE

Van bij het begin is duidelijk dat STVV beduidend meer en ook recentere ervaring op topniveau heeft dan Beringen FC, dat

tenslotte al sinds 1988 van tweedeklassevoetbal of hoger verstoken is en sinds 2002 zelfs, als KVK, quasi uitsluitend nog in de provinciale reeksen speelt. De eerste kans is dan ook voor de Kanaries: Nino Teppers zet goed door, maar strandt op Beringendoelman Dominique Coomans.

Centraal heerst Patrick Teppers. En als vanouds zet ook een dartele Danny Boffin vanop links op die zo kenmerkende 'spillebenen' van hem, menig aanval op. Doch Beringen laat zich niet onbetuigd. Vooral de duels op rechts tussen Caruso en een goed verdedigende Peter Voets zijn heuse smaakmakers. En centraal heerst Berrevoets, één der ouderdomsdekens op het terrein, maar gewapend met een prima techniek en vooral met een loepzuiver doorzicht, daarnaast spelend met een hardnekkige gretigheid waar twintigers van heden een dikke punt aan kunnen zuigen. Een keer komt Geert ook dicht bij een prachtig doelpunt. Een mooie borstcontrole gaat een schot met rechts uit de draai vooraf. De bal zoekt rakelings naast ... Meteen het eind van de eerste helft (35'). Met 0-2 wordt de rust ingegaan, dankzij het openingsdoelpunt van Nino Teppers in de 9' en een goal op slag van rust van Danny Boffin, na een heel mooie solo. Zowel de Sint-Theodarduskerk als de Fatihmoskee, beide aan de overkant van de Koolmijnlaan, broederlijk naast elkaar boven de tribune uittorenend, zien dat het al goed, héél goed was en dat misschien het beste nog wel moet komen ...

LOGISCH...

En inderdaad, in de tweede helft (zonder wissels) zet de thuisploeg nóg meer aan, waardoor STVV geruime tijd verplicht is voornamelijk op te vangen. Na 10' valt, volledig verdiend, de Beeringsche aansluitingstreffer, 1-2, dankzij de alomtegenwoordige Geert Berrevoets. Hier en daar zie je Kanaries naar diverse beenspieren grijpen... Een prachtig schot van de vooral in de 2e helft uitstekende Marcel Körner wordt nog door STVV-doelman Deelkens in hoekschop geduwd, maar de druk van de Koolputters houdt aan en na ruim een kwartier mag Nico Claesen zelfs gelijkmaken vanop de penaltystip. 2-2!

En daarmee was de oude glorie van de mijnploeg, die het zo kon doen spoken in

hun Mijnstadion, in ere hersteld maar kon ze helaas ook in één klap terug in de museumkast opgeborgen worden. Want wat volgt is een pure demonstratie van klasse-op-gezegende-leeftijd. De twee generaties Teppers, samen met die andere ancients Boffin, Schoofs en Voets, nemen hun gele ploeggenoten op sleeptouw en scoren in de resterende 20' nog viermaal. Vooral de 2-4 (Voets, na een mooi een-tweetje), de 2-5 (gekruste stift, binnenkant links, van 'Patje' Teppers) en de 2-6 (Schoofs, op quasi identieke wijze) zijn echte pareltjes.

... EN VERDIEND

Nog enkele open kansen in de laatste 10' maken duidelijk dat Sint-Truiden hier niet op een diefje met de zege aan de haal gaat, doch zich echt op kwaliteit en merite de overwinning toe-eigent vandaag. Een al bij al logische, zeer zeker verdiende 2-6 victorie voor 'ex-STVV' dus!

Maar er werd niet alleen scherp, doch ook bijzonder sportief gevoetbald vandaag. En niet zelden met de monnellach om de lippen. Wanneer Beringendoelman Coomans in een 1-op-1 situatie uit zijn doel komt, doch op een metertje of twee van de bal door zijn lies lijkt te zakken, neemt Truienaar Eddy Dierckx het cadeau voor een gapende open goal bewust niet in ontvangst en trapt hij de bal flegmatisch naast. En als wat later Peter Voets op ietwat knullige wijze door diezelfde Coomans tegen de grond wordt gewerkt, echter zonder dat de scheidsrechter van dienst dat gemerkt heeft, neemt Marcel Körner het recht in eigen handen en duwt hij zijn eigen keeper laconiek in het gras, ter compensatie. STVV weet er miraculeus niet van te profiteren; wij, toeschouwers, uiteraard wel ...

OP NAAR DE 100

"Ik ben dankbaar ten aanzien van alle spelers die hebben toegezegd en meegedaan", verklaart een übertroutse organisator Eric Claes achteraf. "Maar uiteraard kan je er niet omheen dat vooral spelers als Nico Claesen en Danny Boffin, beiden gewezen Rode Duivels, en Peter Voets, kapitein gedurende verschillende seizoenen bij STVV, mooie namen op de affiche waren. En de aanwezigheid van Julien Cools, Gouden

schoen in 1977, en Guy Mangelschots, verschillende seizoenen coach bij STVV, zijn dan de kers op de taart."

"Ik ben ook zeer tevreden over de opkomst en het verloop van de dag. De groundhoppers, 61 ingeschrevenen, afkomstig uit Duitsland, Nederland en België, kregen de unieke gelegenheid om het stadion in al zijn schoonheid te fotograferen. Exacte toeschouwersaantallen heb ik nog niet, maar ik schat dat we tijdens de wedstrijd zeker met 600 aanwezigen waren. Niet slecht, hé, voor wat 'vergane glorie' ...", lacht Eric gelukkig.

En wat heeft de toekomst het verleden te bieden? Doen we dit volgend jaar nog eens dunnetjes over? *"Wat mij betreft, is het vooral uitkijken naar de virtuele 100ste verjaardag van Beringen FC, in 2024. Ik heb al voorstellen gekregen om tegen dan opnieuw een Beringen FC op te starten, in 4de provinciale. Maar dat zullen dan toch andere mensen op zich moeten nemen. Zelf zie ik eerder een mooi, groots feest, samen met alle nog in leven zijnde spelers die ooit deel uitmaakten van Beringen FC, maar dan in een iets andere formule dan de retrowedstrijd die we net achter de rug hebben", droomt Eric hardop. "Ik ben ook al twee jaar bezig met de archieven en ik zou graag tegen de 100ste verjaardag een boek uitbrengen over de geschiedenis van onze club!"*

95 JAREN IN ROOD & ZWART

En die geschiedenis van Beeringen FC leest inderdaad als een fascinerend voetbalboek. De expositie van alle koesterstukjes die getuigen van dit schone voetbalverleden oogt als een jongenskamer. Inkomtickets, Panini-stickers, clubvlaggetjes, seizoensabonnementen, krantenknipsels, actiefoto's in dat sierlijke, historisch correcte zwartwit, ... In mooie glazen toonkasten staan de echte relikwieën opgeborgen: vooroorlogse voetbalschoenen, een authentieke antieke voetbal, ogenschijnlijk nog uit hout gemaakt. Op de televisie is een oude aflevering van Belga Sport, gewijd aan Beringen, in een loop aan het spelen. *"Daar, kijk, Aad Koudijzer, ken je die nog? 1983, met AA Gent, hier op bezoek. Na die wedstrijd degradeerden we ...",* zucht de zoveelste bejaarde fan ter plekke nog even na.

In 1924 werd de West-Limburgse club opgericht als Cercle Sportif Kleine Heide. De

ploeg sloot zich al snel aan bij de Belgische voetbalbond en kreeg stamnummer 522 toebedeeld. In 1926 werd de clubnaam gewijzigd in Beeringen FC; wat in 1947, door het schrappen van één letter, gemoderniseerd werd tot Beringen FC. In het jaar 1951 kreeg de club het predicaat 'koninklijk', zodat de club voortaan voluit door het leven ging als Koninklijke Beringen Football Club. De ploeg bestond, zeker in de beginjaren, bijna volledig uit mijnwerkers. Dit leverde Beringen FC de bijnaam de Koolputters op, een verwijzing naar de bijnaam voor de mijnwerkers in de Limburgse Kempen. Maar als mijnploeg was Beringen FC niet alleen. Tot dit informele verbond behoorden en behoren ook Patro Eisden, FC Winterslag, THOR Waterschei en Helzold FC.

OP ... EN WEER NEER ... (EN WEER ÓP!)

In het seizoen 1940-1941 nam Beringen FC voor het eerst deel aan een competitie op het hoogste niveau. Het was geen succes, want in deze onofficiële oorlogscompetitie eindigden de roodzwarten als allerlaatste. Beringen FC kwam voor het eerst echt in de hoogste klasse in 1950. Het kon zich echter niet handhaven en zakte meteen terug naar tweede. De toon was meteen gezet, want in die jaren 50 jojode de club constant tussen eerste en tweede divisie. Toch liet de club van zich spreken. Zowel in het seizoen '51-'52 als dat van '54-'55 mag Koolputter Michel Bensch zich (met resp. 20 en 23 doelpunten) nationaal topschutter noemen.

Pas in de jaren 60 kenden de Koolputters wat sportieve stabiliteit. Ze kwamen in 1962 door de grote poort in eerste klasse binnen en kampeerden daar maar liefst 8 opeenvolgende seizoenen. In het seizoen '63-'64 behaalde Beringen FC zelfs haar beste resultaat ooit. Het werd vicekampioen, met 4 punten achterstand op RSC Anderlecht.

In 1970 degradeerden de mijnjongens opnieuw, maar twee jaar later keerden ze terug in eerste voor hun langste periode – maar liefst 10 seizoenen, tot en met het voorjaar van 1982 – op het allerhoogste niveau. In 1981 zag de club zich nog ternauwernood gered, wanneer Beerschot dat jaar door *"de groene tafel"* veroordeeld werd tot degradatie wegens vermoedens van *matchfixing* - qua 'andere tijden' spreekt

Het Mijnstadion vanuit de lucht. ▲

dat boekdelen, nu men heden zelfs met bewijzen van matchfixing niet meer gedegradeerd geraakt. Een jaartje later, zomer 1982, volgde dan toch de afdaling naar tweede, maar opnieuw keerde de club met stamnummer 522 meteen terug. Het bleef echter bij één seizoen, '83-'84, in eerste klasse en het was meteen ook het laatste. Nadien ging het enkel bergaf.

GLORIE, GLORIE

Beringen FC zakte terug naar tweede klasse en vier seizoenen later volgde in 1988 zelfs een degradatie naar derde. De club bleef daar zeven seizoenen en zakte vervolgens verder weg tot in vierde, in 1995. Uiteindelijk ging Beringen FC in 2002 de fusie aan met KVV Vigor Beringen (stamnummer 330). De fusieclub ging als KVK Beringen verder met het stamnummer 330 van Vigor; stamnummer 522 van

Beringen FC werd geschrapt. De FCB-fans gingen mee naar hun nieuwe club. Die van Vigor, echter, aanvankelijk tegen een samenwerking/-smelting gekant, haakten massaal af. De fusieclub startte in vierde klasse, maar werd meteen voorlaatste, om in de volgende jaren verder af te dalen tot in 2e Provinciale. Via eindrondewinst kon de club in 2011 echter terugkeren op het hoogste provinciale niveau. En op het einde van vorig seizoen promoveerde KVK Beringen terug naar de nationale reeksen door glorieus kampioen te spelen op het veld van Alken FC (0-3)! Hun geschiedenis indachtig, kan men amper anders dan zich af te vragen of we opnieuw vertrokken zijn voor een remonte, tot op het allerhoogste niveau ... Alleen de tijd zal het ons leren.

Best veel bekende namen van waarlijk prima voetballers prijken op de erelijst van Beringen FC: Nico Claesen, Guido Swinnen,

▲ De steenkoolmijn van Beringen, op enkele honderden meters van het Mijnstadion.

Theo Poel, Walter de Greef, Raymond Jaspers, Jos Heyligen, ... Maar net in die gloriejaren, begin jaren 60 tot en met het scharnier van de jaren 70 en 80, speelden ook – en dat is natuurlijk nooit toevallig – hun twee meest notoire spelers mee. Julien Cools kwam in 1969 als 22-jarige over van het nietige Retie SK, om 4 seizoenen bij de Roodzwarten te blijven. Nadien trok hij naar Club Brugge, waar hij in 1977 de Gouden Schoen won. Hij speelde 35 keer voor de Rode Duivels en was aanvoerder van het elftal dat in 1980 zilver scoorde op het EK. En dan is er natuurlijk ook Wilfried van Moer, die in 1976 door blessureleed op een zijspoor was geraakt bij Standard en aldus een stap terug zette, richting Beringen. De Kleine Generaal kende een heropleving bij de Koolputters en werd zelfs opnieuw opgeroepen voor de Rode Duivels. Hij was helemaal terug in grootse doen op het al eerder genoemde EK van '80 en nam pas op 37-jarige leeftijd in grootse stijl afscheid van zijn interlandcarrière, op het WK van 1982.

VAN DE MENSEN, VOOR DE MENSEN, DOOR DE MENSEN

Het *'lokale'* Beringen FC speelde in totaal 25 seizoenen in eerste klasse, kreeg flinke pandoeringen, maar deelde zelf ook uppercuts uit. De club kende hoogtes en laagtes, zag vreugde en verdriet, ging hogerop en tuimelde dan weer naar beneden ... om daar vervolgens recht te krabbelen en de toekomst recht in de ogen te kijken. En dat allemaal van de mensen, voor de mensen, tussen de mensen, door de mensen. Tot er geen toekomst meer was en er afscheid diende genomen te worden. Een club zoals het leven zelf.

de taaldokter

www.detaaldokter.be

copywriter - vertaler

fan of fan-owned

boost

BODY & MIND

**Een nieuwe luxewellness voor zowel
hotel- als niet-hotelgasten.**

**Dat is BOOST Body & Mind
bij Van der Valk Hotel in Beveren!**

Wellness & Beauty
Zwembad & Fitness
Group & Personal training
Prive verhuur
Arrangementen

Hotel Beveren

Gentseweg 280 | 9120 Beveren-Waas

+32 3 775 86 23

(24 uur, 7 d/w bereikbaar)

www.hotelbeveren.be

info@hotelbeveren.be

OLD FOOTBALL PICTURES

Chorley, circa 1896. Deze foto van doelman Archibald Pinnell in de Chorley-strip, het bekende 'ekstermotief' van de club, is één van de meest iconische foto's ooit van het oude Victoriaans-Engelse spel. Chorley FC, de voetbalclub uit het gelijknamige dorp in Lancashire is bij de oudste van de regio. Opgericht in 1875, speelde ze de eerste acht jaar van haar bestaan als rugbyclub, vooraleer in 1883 het gezond verstand de bovenhand kreeg en werd overgeschakeld naar de juiste versie van *football*. Chorley speelt haar thuiswedstrijden sinds 1920 in het Victory Park, een terrein dat in 1945 om tragische redenen de krantenkoppen haalde, toen de overvolle tribunes luttele minuten na een FA Cup-wedstrijd tegen de plaatselijke rivalen van Accrington Stanley afbrandde. Doelman Pinnell speelde vier seizoenen bij de club en was ook actief bij Everton, Preston North End, Burnley en Plymouth Argyle. Naast zijn voetbalclubs diende Archie ook met trots zijn vaderland. Hij overleefde zowel de Boerenoorlog als WO1 en overleed op de gezegende leeftijd van 78 jaar.

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw Eskabee 1935

CATENACCIO 3 | OKTOBER 2019